

Elevii Colegiului Național „Iulia Hasdeu” Lugoj au obținut și în anul 2009-2010 rezultate excepționale la olimpiadele și concursurile școlare județene și naționale.

Pregătită de doamna profesoară Rodica Ciocan, Roxana Sandu din clasa a X-a B a obținut mențiune la Olimpiada Națională de Biologie și participă la lotul olimpic național la Cluj-Napoca. A obținut mențiune la faza județeană a olimpiadei de Matematică și premiul II la Concursul Național Arhimede (pregătită de domnul profesor Trandafir Bot)

Bianca Trif din clasa a XII-a A a obținut premiul I la faza județeană a olimpiadei de Limba și literatura română și a participat la faza națională (pregătită de doamna profesoară Anca Murariu)

Alina Singeorzan din clasa a XI-a A a obținut premiul I la faza județeană a olimpiadei de Religie ortodoxă și a participat la faza națională (pregătită de doamna profesoară Corina Peia). A obținut mențiune la faza județeană a olimpiadei de Limba și literatura română (pregătită de doamna profesoară Anca Murariu)

Denis Binder din clasa a VIII-a a obținut premiul I la faza județeană a olimpiadei de Limba și literatura italiană, Cătălina Chersin din clasa a VIII-a a obținut premiul II la faza județeană a olimpiadei de Limba și literatura italiană, Georgiana Osiceanu din clasa a VIII-a a obținut premiul III la faza județeană a olimpiadei de Limba și literatura italiană (pregătiți de domnul profesor Ioan Sîrbu)

Diana Cărăbaș din clasa a X-a A a obținut premiul III la faza județeană a olimpiadei de Chimie (pregătită de doamna profesoară Fedorca Letiția), mențiune la faza județeană a olimpiadei de Informatică (pregătită de domnul profesor Ladislau Török) și premiul III la Concursul național „Literatura română în dimensiune virtuală” (coordonată de doamnele profesoare Carmen Molniceanu și Medana Rusalín)

Ciorei Ana din clasa a IX-a G și Maios Ana din clasa a XI-a F au obținut mențiune la faza națională a olimpiadei de Limba și literatura ucraineană. Pregătiți de doamna profesoară Ludmila Godja la faza județeană a aceleiași olimpiade, au obținut premii elevii: Smecucaș Ioan din clasa a X-a G (premiul I), Corjuc Mirela din clasa a IX-a G, Herzdac Teodora din clasa a X-a G, Anișoreac Maria din clasa a XI-a F (premiul II), Anișoreac Ileana din clasa a IX-a G, Lugojan Claudia din clasa a X-a G, Bazar Ana din clasa a XI-a F (mențiune)

Laura Bocean din clasa a XII-a A a obținut premiul I la faza județeană a olimpiadei de Limba engleză (pregătită de doamna profesoară Dumitrița Gheju) și Premiul I la Concursul Național Arhimede (pregătită de doamna profesoară Enikő Moatăr)

Echipa de volei a școlii, formată din Oana Murariu, Mădălina Șonda, Otilia Szatmari, Eveline Brebeneanu, Larisa Szabo, Cătălina Busuioc și Lavinia Bozdog, (pregătite de doamna profesoară Oana Tyukodi) au obținut premiul I la faza județeană și a participat la faza națională

Cerasela Hațig din clasa a XI-a B a obținut premiul I la etapa județeană a probei de cross și a participat la faza națională (pregătită de doamna profesoară Georgeta Nicolae)

Damaris Nicola din clasa a IX-a B a obținut mențiune la faza județeană a olimpiadei de Informatică (pregătită de domnii profesori Ciociu Elena și Ladislau Török) și mențiune la Concursul Arhimede (pregătită de domnul profesor Trandafir Bot)

Cristina Mocanu din clasa a XII-a C obținut premiul II la faza județeană a olimpiadei de Religie ortodoxă (pregătită de domnul profesor Ioan Vasile Gondoci)

Ștefania Iulia Nyerges din clasa a IX-a A a obținut mențiune la faza județeană a olimpiadei de Fizică (pregătită de domnul profesor Dumitru Erdeli)

Pamela Pantea din clasa a IX-a B a obținut mențiune la faza județeană a olimpiadei de Informatică (pregătită de domnii profesori Ciociu Elena și Ladislau Török)

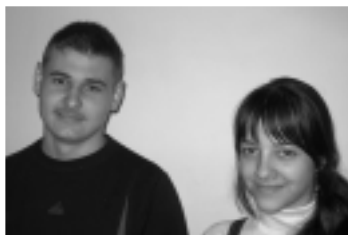
Paul Borchescu din clasa a X-a A a obținut mențiune la faza județeană a olimpiadei de Biologie (pregătit de doamna profesoară Molinica Iambor)

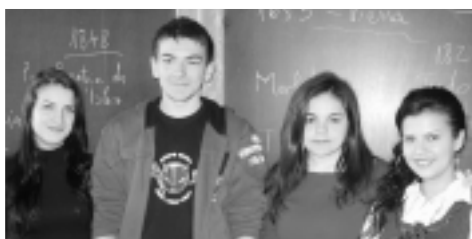
Vlad Golumbu din clasa a IX-a B a obținut premiul III la Concursul Arhimede (pregătit de domnul profesor Trandafir Bot)

Adnana Morar din clasa a IX-a A a obținut premiul III la Concursul Arhimede (pregătită de domnul profesor Trandafir Bot)

Georgiana Osiceanu și Martiş Claudiu din clasa a VIII-a au obținut mențiune la fazele județene ale olimpiadelor de Limba și literatura română și, respectiv Istorie (pregătiți de doamna profesoară Monica Cerbu și de domnul profesor Horațiu Suciuc)

La Concursul Național Arhimede, elevii din clasa a XII-a A, pregătiți de doamna profesoară Enikő Moatăr au obținut premiile: Adelina Vasile - premiul II, Paul Pistru - premiul III, Larisa Jurji, Andra Eșan, Karina Polk - mențiune

La Concursul Național Arhimede, elevii din clasa a IX-a B, pregătiți de domnul profesor Trandafir Bot, elevii Cătălin Ștefănescu, Cerasela Boc, Damaris Nicola au obținut mențiune.

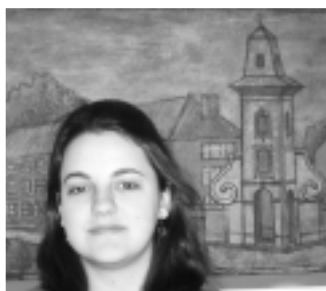
Radu Olaru din clasa a VI-a A a obținut premiul III la etapa județeană a probei de schi alpin (pregătit de domnul profesor Mircea Popescu)

La Concursul Național Arhimede, elevele din clasa a V-a A și B: Alexandra Albu, Nicoleta Osiceanu, Diana Pușcașu, Diandra Baloszi, pregătite de doamna profesoară Nurten Călin și domnul profesor Trandafir Bot au obținut mențiuni.

Albu Alina - Florina din clasa a VII-a a obținut mențiune la faza județeană a olimpiadei de Limba și literatura italiană (pregătită de domnul profesor Ioan Sîrbu)

Voștină Mădălina din clasa a X-a B a obținut premiul III la Concursul Arhimede (pregătită de domnul profesor Trandafir Bot)

Roxana Jucu din clasa a XI-a B a obținut mențiune la faza județeană a olimpiadei de Religie ortodoxă (pregătită de doamna profesoară Corina Peia).

Valentina Todea din clasa a X-a A mențiune la faza județeană a olimpiadei de Informatică (pregătită de domnul profesor Török Ladislau)

Denisa și Roxana Stoichescu din clasa a XI-a B au obținut premiul I la etapa județeană a probei de schi fond și premiile II și III la etapa județeană a probei de cross (pregătite de doamna profesoară Georgeta Nicolae și domnul profesor Mircea Popescu)

COPILUL CARE MOARE

E copilul care moare.
În mine, în tine. În fiecare cană de cafea, halbă sau țigară.
În fiecare gând rău, în fiecare imagine tristă.
E copilul care moare de fiecare dată când clipim și ceva se schimbă.
Acela pe care îl lăsăm mereu în urmă.

Dacă e ceva cu adevărat îngrozitor pentru un copil, atunci...
singurătatea.
Și atunci, în timp ce îl las în urmă, el nu ar trebui să sufere
tot mai mult?
Dacă copilul acela sunt eu,
nu ar trebui să plâng de fiecare dată când îl uit?

Plâng.

În fiecare cană de cafea, halbă de bere.
Țigară.
Plâng și fug mai departe.
Adio, copil.
Adio, eu.

AȘ VREA

Aș vrea să plâng, să-mi plâng ochii afară,
singuri, două stele moarte,
rămășițe ale zilelor de vară.
Aș vrea să-mi sângerez din urechi toate cuvintele lor
domnișoare, flori, verzi, albastre
să rămân singur, om pluricolor.
Aș vrea să-mi putrezeasca carnea, acolo unde
am simțit căldura unui suflet albastru ori verde.
Aș vrea să ard,
la fel cum am iubit.
Să rămân cenușă pustie
să fiu aruncat, într-un nou răsărit.
Aș vrea să mor în vânt, ca un fluture mult prea albastru
Cât aș vrea să mor ca un fluture...
Mult prea albastru.
Aș vrea să-mi leg lacrimi în mărgele, să mă leg de luna.
Mi-ar fi zână, luna mea. Cenușie.

Dar... n-am să-mi plâng ochii afară, ori cuvintele din urechi.
N-am să mor de nou, arzând în mine vechi...
Răsărituri de cenușă.
N-am să mor în pielea unui fluture cu aripi rupte.

X X X

Cu un ochi priveam în cer, și cu altul în pământ.

Cu o palmă mângâiam dimineața însorită, în jurul căreia dansau raze,

cu o alta, cea mai lipsită de viață bucată de noapte pe care mi-ar fi putut-o oferi cerurile.

Din sufletu-mi greu se prelingeau triste picături de milă, peste cadavrul a ceea ce era ziua de ieri.

Din priviri prindeam carduri albastre ce alergau printre nori.

DESPRE URĂ

Senin este doar pe jumătate,
în adânc voi găsi mereu noapte.

Aș scrie despre ură, cum o văd acum.
Cu fața luminată și rochia prăfuită de atâta drum

Și flori în păr, cu ochi de azur
Și buze arse... făcute scrum
Și-o mână albă
Și o mână neagră.

Un zâmbet curmat în grabă.
Și o parte bună-n toate.
O floare neagră, ce-mi șoptește moarte.

Macabru. Decembrie

Și atâția stropi cădeau din far
Pe o strada pustie,
Aveam fața arsă de var,
Carnea mi-era piftie,
Când ceva lovi din poartă
-Sentiment de neînțeles-
Poate îmi voia carnea moartă,
Nu aveam de ales.
Am sărit apoi cum a voit călăul,
Cu pieptu-n baltă.Mi-am îmbrățișat hăul.
Am zăcut milenii fără să-mi vorbească
vreo vietate,

Singur, eu, în noapte.

Și poate aș fi voit să-mi mângâie un val

Degetele-ncețate,

Numai că asta era apă moartă, unsă cu vanitate.

Și am rămas așa, cu un singur licăr de viață,

Încă aștept, cu un ultim bob de speranță

Un val să-mi mângâie degetele-ncețate.

O partidă de înot

Arunc un braț în față să creez un precedent,
îmi târăsc trecutul peste cap tot mai lent.

Cu putere lovesc mereu în spate fundul întunecat.

Nămolul negru se întinde neîncetat.

Cam așa se întâmplă, atunci cand înot
seara pe întuneric, până nu mai pot.

BIOTEHNOLOGII - MANIPULAREA VIULUI

După descifrarea codului genetic, oamenii de știință au reușit să manipuleze patrimoniul ereditar al organismelor. Astfel au apărut biotehnologiile care deschid noi orizonturi, suscită speranțe și teamă.

Soia care rezistă la cel mai puternic erbicid, porumb care se apără singur împotriva unor dăunători, mamifere al căror lapte conține proteine umane, turme de oi clonate, pacienți vindecați cu ajutorul unor "gene- medicament"... După secole de întrebări și răspunsuri, după experimente cu cele mai ciudate sau mai inedite rezultate, prin care savanții au încercat să înțeleagă lumea vie, acum reușesc să o manipuleze: aceasta este ingineria genetică.

Ingineria genetică desemnează o modificare a patrimoniului genetic al unui organism (virus, bacterie, plantă, animal). Ca ramură a geneticii, s-a născut în 1972, când s-a reușit "confecționarea" unui ADN compozit prin asocierea ADN-ului unui virus cu cel al unei bacterii. Un an mai târziu, specialiștii au introdus într-o bacterie o moleculă de ADN care conținea gene provenind de la două specii bacteriene: acesta a fost primul OMG (organism modificat genetic).

În deceniul următor s-a încercat modificarea unui organism vegetal prin transgeneză. Transgeneza este ansamblul tehnicilor care permit obținerea unor organisme transgenice, sau modificate genetic, în al căror patrimoniu genetic s-a introdus o genă străină, provenită de la o altă specie (virus, bacterie, plantă, animal). În 1983, s-a obținut prima plantă transgenică, tutunul. Apoi s-a creat o varietate de porumb „dotată” cu o genă bacteriană care sintetizează un insecticid menit să lupte împotriva unui dăunător natural, fluturele gât- roșu. Numărul plantelor transgenice a crescut: pepeni și tomate cu degradare întârziată, soia rezistentă la erbicide, etc.

Primul animal transgenic a fost un șoarece, obținut în 1981. Se urmărește obținerea de mamifere în special ca urmare a producerii de lapte. Se inserează o genă responsabilă pentru sinteza unei proteine umane de interes medical într-un fragment de ADN care limitează exprimarea genei în glandele mamare. Apoi acest „dispozitiv” genetic este introdus în embrionul unui mamifer al unei vaci, de exemplu. Din embrion va rezulta o vacă al cărei lapte va conține proteina umană necesară. În prezent, câteva oi, capre, vaci și iepuroaice produc proteine umane în laptele pe care îl dau. După obținerea animalului, acesta este reproduș identic în mai multe exemplare. La oi s-a reușit clonarea celulelor embrionare în 1986, iar la vaci în 1987. În 1996, biologii scoțieni au anunțat nașterea oii Dolly, prin clonare pornind de la o celulă adultă.

Aceste manipulări sunt interesante îndeosebi pentru domeniul medical. În acest sens se încearcă manipularea patrimoniului genetic al unui porc, scopul fiind eliminarea penuriei de organe de porc „umanizate”. Dar xenogrefele- transplantul de organe animale la om- ridică anumite probleme de siguranță sanitară.

Într-un stadiu mai avansat se află manipulările ADN-ului unor celule umane, cu scopul tratării maladiilor genetice. Terapia genică vizează înlocuirea genei „defecte”, aflată la originea maladiei, cu o copie normală. Astfel, s-ar reuși suprimarea cauzei fundamentale a bolii. Numeroase afecțiuni ar putea fi tratate astfel: cancere, miopatii, hemofilii, mucoviscidoza, bolile cardio-vasculare etc. Până în prezent s-a izbutit vindecarea unui singur deficit ereditar sever. În 1999, doi băieți lipsiți de imunitate și nevoiți să trăiască într-un mediu absolut steril, au fost tratați la spitalul Necker din Paris. În 2000, copiii au revenit acasă și duc o viață normală.

Organismele modificate genetic oferă numeroase surprize. În martie 1997, cercetătorii francezi au reușit să obțină hemoglobină umană cu ajutorul unor plante de tutun. Cu doi ani înainte, o echipă japoneză a implantat o genă a unei alge bioluminiscente într-un embrion de șoarece. Șoarecele modificat genetic emitea prin piele la întuneric o lumină verzuie. În 2000, o societate canadiană a obținut capre transgenice al căror lapte conține proteina ce permite păianjenilor să-și țeară pânza. Această mătase de păianjen, foarte flexibilă și rezistentă, urmează a fi folosită la confecționarea vestelor antiglonț.

Deschizând noi și promițătoare orizonturi, biotehnologiile stârnesc atât temeri, cât și speranțe și ridică totodată numeroase probleme de ordin etic.

Facem precizarea că dintr-o regretabilă eroare acest articol a apărut în numărul 7 al revistei Iulia fără numele autoarei. Pe această cale redacția revistei își cere scuze.

CONFESIUNILE UNUI MODEL

Cum a început totul? Ei bine, încă din clasa a IX-a, participând la Olimpiada de Biologie, am învățat ce înseamnă performanța și ce presupune aceasta, am învățat că, pentru a ajunge undeva sus, este nevoie de foarte multă muncă și răbdare. În continuare vă voi povesti cum a decurs anul acesta Olimpiada, împreună cu toate lucrurile frumoase, precum și nemulțumirile cu care am rămas.

Astfel, odată cu începerea școlii, a început și pregătirea pentru Olimpiadă. Săptămânal am rămas peste program

împreună cu doamna profesoară și am lucrat câte 3-4 ore. Veneam și sâmbăta la școală, chiar și în vacanță.

Faza județeană s-a desfășurat fără probleme, iar eu am obținut Premiul I. Aceasta a presupus mai multă muncă pentru că acum eram calificată la faza națională. Am fost oarecum dezamăgită, întrucât anul acesta s-a desfășurat la Timișoara (până acum toate etapele naționale au presupus pentru mine și

vizitarea unui oraș nou, o mini excursie). Subiectele au avut un grad de dificultate foarte ridicat față de anii precedenți, iar la proba teoretică chiar s-a depășit programa. Însă nemulțumirea mea cea mai mare și pe care nu o voi uita este premiul care mi-a fost acordat. Am avut al treilea punctaj din țară, la egalitate cu încă o

participantă (ea a obținut mai multe puncte la proba teoretică, iar eu la cea practică). Comisia națională a considerat că nu pot fi două premii III, iar criteriul de departajare a fost punctajul la proba teoretică. Astfel, eu am ajuns pe locul IV, luând mențiune. Vă las pe voi să hotărâți dacă acesta este un criteriu suficient să departajezi de la premiu un elev care a muncit și s-a străduit pentru a ajunge acolo...

Partea cea mai bună este că m-am calificat la lotul lărgit al României pentru Olimpiada Internațională de Biologie. Pentru aceasta am concurat cu elevi de clasele a XI-a și a XII-a din țară, testul cuprinzând materia claselor IX-XII, iar eu am fost singurul elev de clasa a X-a din țară calificat. Acum voi pleca la Cluj-Napoca două săptămâni pentru pregătire cu profesori universitari, iar apoi, dacă voi intra în urma unui test în primii 4, voi merge la Olimpiada Internațională din Coreea de Sud.

Se lasă seara și vă pot spune că munca pe care am depus-o a însemnat renunțarea la multe activități pe care mi-ar fi plăcut să le fac, dar sentimentul pe care îl am în urma acestei reușite este unul de nedescris, compensează totul, satisfacția sufletească este imensă.

SANDU ROXANA-GABRIELA

CLASA a X-a B
Precizare: titlul a fost ales de redacția revistei „Iulia”
SUNTEM CU INIMA
ALĂTURI DE TINE,
ROXANA!

Zilele Europei la Colegiul Național „Iulia Hasdeu” Lugoj

În zilele de 10 și 11 mai 2010 la C.N. „Iulia Hasdeu” Lugoj, în cadrul proiectului european Spring Day, a avut loc programul „Zilele Europei”, coordonat de doamna director Camelia Puținelu și doamna profesoară Medana Consuela Rusalin. Elevii fiecărei clase au realizat câte o prezentare multimedia a țărilor care fac parte din Uniunea Europeană și au organizat standuri de prezentare al respectivelor țări. Pentru profesori a fost organizată o sesiune de comunicări cu teme europene, moderată de doamna profesoară Rodica Ciocan.

Tot pentru a sărbătorii Ziua Europei, elevele Larisa Berzava și Diana Cărăbaș au reprezentat Colegiul Național „Iulia Hasdeu” la concursul „Europenii și Ziua Europei”, desfășurat luni 10 mai la Teatrul Municipal Lugoj. În confruntarea cu elevii celorlalte licee din Lugoj, Larisa și Diana au obținut premiul I.

FETELE DE LA „HASDEU” CAMPIOANE LA VOLEI

Semifinala campionatului național de volei pe licee de anul acesta s-a desfășurat la Deva. Au fost prezente 6 echipe, împărțite pe 2 grupe. Echipa din Lugoj, de la Colegiul Național „Iulia Hasdeu” a fost în grupă cu echipele din Caransebeș și Arad. Cea de-a doua grupă a fost formată din echipa gazdă, Deva, Mehedinți și Blaj. Elevele de la Colegiul Național „Iulia Hasdeu” au obținut locul 1 în grupă, fără înfrângere. Acest lucru le-a dat posibilitatea de a juca în finală. Meciul a fost unul frumos, ajungându-se în decisiv, unde echipa gazdă (sic!) s-a impus cu 2-1, clasamentul final fiind: echipa din Deva pe locul 1, echipa din Lugoj pe locul 2. Reprezentantele

Colegiului Național „Iulia Hasdeu” au fost: MURARIU OANA, ȘONDA MĂDALINA, SZATMARI OTILIA, BREBENEANU EVELINE, SZABO LARISA, BOSUIOC CĂTĂLINA și LAVINIA BOZDOG. Lotul a fost coordonat de profesoara Tyukodi Oana.

WC-ul Spațiu al libertății de exprimare sau loc de campanie antifumat?

Na, cam trăit-o și pe asta: campanie antifumat, cu desene în budă. Și după aia confruntări și discuții. Despre dacă te omoară încet sau repede, te face impotent, îți face copii strâmbi, acoperă mirosul de wc din wc ... etc. Și între timp mai ironizăm și câte un prof. Sper să se vadă pozele. Cel puțin pe site (www.cniuliasdeu.ro).

Elevii de la „Hasdeu” provoacă primăvara

În săptămâna 22-26 martie 2010 elevii de la Colegiul Național „Iulia Hasdeu” s-au implicat în mai multe activități de ecologizare în oraș, activități care s-au desfășurat în cadrul proiectelor „Școli pentru un viitor verde” și „Eco Școala”. Cele mai importante acțiuni au fost reprezentate de plantarea de copaci în zona Cotu Mic de către echipele formate de elevii clasei a XII-a B (condusă de doamna profesor Enikő Moatar) și clasa a XII-a D (condusă de profesoarele Codruța Jivulescu și Corina Peia). Aceste activități s-au dorit a fi un mod de sensibilizare a locuitorilor Lugojului și de promovare a „Lunii pământului”.

Istorie reală în dimensiune virtuală pentru elevii de la Hasdeu

Elevii Eveline Brebeneanu și Cătălin Cristescu de la

Colegiul Național „Iulia Hasdeu” Lugoj (coordonati de profesorul Horațiu Suci) au obținut joi, 6.05.2010 premiul I la faza județeană a concursului național „Istorie și societate în dimensiune virtuală” desfășurat la Timișoara. În fața colegilor timișoreni, echipajul de la Hasdeu a reușit să convingă juriul cu situl pe care l-au creat: „Istoria evreilor. Holocaustul”, site care cuprinde pe lângă numeroase informații despre istoria evreilor și Holocaust și o secțiune specială dedicată istoriei evreilor lugoieni, unde se găsesc fotografii de epocă, mărturi orale sau filmulețe.

ST. Patrick's Day

Ziua nationala a Irlandei, St. Patrick's Day, este sarbatorita in intreaga lume in data de 17 martie. Este o zi de sarbatoare pentru irlandezii de pretutindeni, o oportunitate pentru celebrarea culturii si a traditiilor lor intr-o atmosfera calda, plina de umor.

Ziua Sf. Patrick este asociata cu tot ceea ce este irlandez: verdele si auriul, trifoii, spiridusii. Este o sarbatoare a renasterii spirituale dedicata celui care a crestinat Irlanda.

In aceasta primavera, elevii claselor a IX-a A si a IX-a E, indrumati de dna prof. Dumitrita Gheju, au fost cei care, pentru o zi, au incercat sa descopere si sa se bucure de farmecul acestei sarbatori prin intermediul legendelor, al muzicii si al dansului irlandez.

May St. Patrick guard you wherever you go and guide you in whatever you do – and may his loving protection be a blessing to you always!

3 poezii fara titlu

Lavinia Bozdog, clasa a XII-a C

Zadarnic sunt aici,
Zadarnic încerc...
Zadarnic.

În zadar e totul...
Nimic e totul pentru tine atunci
când vine vorba de mine.
Sunt ca o floare vestejită ce
așteaptă să fie strivită.
Dar nu!
Voi uita de tine mai repede decât ți-
a luat ție să nici nu-ți pese de mine.
Adio, nu ne vom mai vedea,
Cred că vom rămâne pe vecie numai
cu-atât.

XXX

El, numai el, va fi cu mine.

Astfel trebuie să fie...

Nu vom fi singuri,
marea alături ne va sta,
aproape se va afla,
Așa.
Dar curând o vom uita,
mă va îndepărta de ea...

doi vom rămâne.
Eu
Parfumul îți voi respira,
Căldura ți-o voi îmbrățișa,
Buzele-ți voi săruta...

Mereu... a ta.

M-atingi ușor,
Mă săruți cu drag,
Așa.
Nu ești, nici nu vei fi...
El.A fost, este și va fi...

XXX

Ești visul meu împlinit ...
Acum îmi spui,
așa mă rănești:
“-Inima mea nu te vrea,
îmi pare rău, nu poți să intri cu
forța în ea”.
Apoi te depărtezi luând cu tine și
sufletul din mine.
Îmi vine acum lacrimi a vărsa, mai
bine refuz asta.
Aș vrea să sper, să urlu, să plâng.
Durerea ce o simt e vie și o să
continue să fie
până mă va găsi o nouă iubire.

Fi? Fii? Când se scrie "fi" cu 2 i

Alina Sîngeorzan

Din categoria româna explicată românilor străini de limba lor, un articol folositor, poate. (Mă gândeam că nu sunt singura confuză)
Infinitivul - întotdeauna cu un singur i: a FI.

Viitorul: se formează de la infinitiv, deci tot cu un singur i. Întotdeauna.

Voi/vei/va/vom/veți/vor FI. FI, invariabil, la toate persoanele. Condiționalul prezent: ca și viitorul, se formează de la infinitiv, deci tot un singur i. Întotdeauna. Aș/ai/ar/am/ați/ar FI. FI, invariabil, la toate persoanele.

Condiționalul perfect: tot cu FI de la infinitiv, adică un singur i. Aș/ai/ar/am/ați/ar FI fost. FI, invariabil, la toate persoanele. Conjunctivul prezent (adică cel care începe cu "să..."). Se formează de la FI-, cel cu un singur i, numai că acum e variabil, că i se adaugă diverse terminații. Iar la persoana a II-a devine să FII, cu doi i (ca în Să fii acasă la nouă jumate, că dacă nu, nu mai pupi discotecă o lună. Sau club, mă rog.) eu

să FIU
tu să FII
el/ea să FIE
noi să FIM
voi să FIȚI
ei/ele să FIE
Conjunctivul perfect, în schimb, se formează ca și condiționalul perfect, cu tot cu FI invariabil, un singur i. Eu/tu/el/ea/noi/voi/ei/ele să FI fost.
(-Hehe, să fi avut eu vârsta ta...
- să fi avut eu experiența ta...)
Imperativul afirmativ (persoana a II-a sg, că doar asta ne interesează): FII ! Cu doi i.
Imperativul negativ: Nu FI ! Cu un singur i. Că vine de la infinitivul de mai sus, fi.
Asta e greșeala cea mai frecvent întâlnită: nu fii, cu doi i. Deși scriem FII !, când îl punem pe nu scoatem un i: nu FI ! . De ce? Pentru că în limba română imperativul negativ la persoana a II-a singular se formează, de cele mai multe ori, de la infinitivul verbului
(Citește! Nu citi!

Spune! Nu spune! Fă! Nu face!). Iar infinitivul lui a fi e taman FI , cu un singur i.

Sau , și mai scurt : regula 1 și singura:

Se scrie FII, cu doi i, numai la:
- imperativ afirmativ: Fii cuminte!

- conjunctiv prezent, forma afirmativă și forma negativă: Vreau să fii cuminte. Vreau să nu fii obraznic.

În rest, e FI, cu un singur i:

- imperativ negativ: Nu fi obraznic!

- condițional prezent: aș fi, ai fi

- condițional perfect: aș fi fost, ai fi fost, ai fi spus, ai fi făcut

- conjunctiv perfect: să fi știut, să fi fost, să fi avut

- viitor: voi fi, vei fi

- verb + FI: pot fi, poți fi, să poată fi, să poți fi, vei putea fi. (pentru lămuriri suplimentare vizitează

<http://diacritica.wordpress.com>)

A fi sau a nu fi... în partid sau "M-a făcut mama politician"

"<< IMBECILITATE - Imbecilul e un tip degenerat, caracterizat prin anomalii fizice, dar mai ales prin tulburări intelectuale și morale. Inteligența lui e mărginită, totuși are calități de memorie de imitație și oarecare vivacitate de spirit. Mai ales simțul moral îi este atins... Revoltat, nedisciplinat, mincinos și lăudăros, imbecilul caută să facă vreo farsă neplăcută, sau să tragă pe sfoară pe unul sau pe altul. Camaderia cu indivizi de teapa lui e întotdeauna suspectă. Imbecilii sunt cel mai adeseori pederăști sau nu se înțeleg decât să puie la cale infamii. Chiar prinși asupra faptului, mint cu un aplomb uimitor. Numărul imbecililor internați e infim, în comparație cu acela al imbecililor care circulă liberi și care trăiesc ca vagabonzi, hoți și pezevenghi>>>

... Sau << oameni politici>> în România" (am citat din Camil Petrescu, "Ultima noapte de

dragoste, prima noapte de război"). Unul din lucrurile pe care nu le mai înțeleg (nici nu am mai urmărit acest "concept" în ultimul

timp) e politica. O aud doar pe mama, bugetară, că din nou salariul ei va scădea cu 25%....

("...hoții ..."). Cine sunt ei? Cei pe care noi i-am ales, care după 20 de ani ar trebui să aducă o schimbare. Schimbarea, și de data aceasta, trebuie să o aducă generația tânără, adică noi. (în mare parte aici am citat opinia publică) .

Gândindu-mă doar la discuțiile din grupul de prieteni, și ei dezamăgiți de sistemul politic românesc, ajung la concluzia lor că ... dacă ești corect și intri în politică, ori te schimbi, ori ieși. Să sperăm că totuși nu e așa de pesimist viitorul.

Așa că am întrebat, pe unul din prietenii mei, și el membru (nu fac propagandă, nici nu dau nume, oricum e din altă școală), ce fac ei la partid. De ce au lipit, cu câteva luni în urmă, sute de afișe cu fețe zâmbitoare în tot orașul? (vorba aia - susținem ecologizarea, vrem un oraș curat, etc, etc) . Păi... "E bine la partid ... mâncare gratis, băutură, chefuri, ieșiri" - nu

exagerez, acesta a fost primul răspuns. Trebuie însă să recunosc, nu cunosc activitățile desfășurate în cadrul organizațiilor politice de tineret, dar știu că au și diverse proiecte, benefice pentru noi, elevii (din nou, nu dau nume J).

S-ar putea să fi întâlnit eu un caz izolat, dar mă îndoiesc. Vom vedea peste ani. Deci... să fiu optimistă? Hmm... (când voi avea dreptul) eu cu cine votez ??

Alina Sîngeorzan

Testament

Să plângi, iubite,
cu lacrimi și zâmbet,
să iubești florile
ce la cap îmi
sădești.

Să nu-mi ceri
cuvinte,
Cer senin
pentru suflet.
Să nu uiți
cerurile,
Pământul să
iubești!

Priveste, suflete,
în ochii uitării
și vezi cum se pierde
al tău ideal;

Iubire, ascunde-te
în spatele zării,
El nu mai crede
al tau ireal.

Alina Sîngeorzan

Ramona Hațegan, plimbări londoneze

Și uite că, după 7 luni, sunt ca la mine acasă aici. Plecarea de acasă îmi rupe întotdeauna sufletul, dar se întâmplă și chestii bune. Noi prietenii care se leagă pe avion, râsete, împărțit de mâncare, tot felul. Întotdeauna stau și analizez oamenii în aeroport. Sunt ciudați, cum stau toți grămadă, care mai de care mai diferit. Am un întreg ritual când plec de acasă și când vin acasă. Acum am venit aici. La aeroport, m-a așteptat taximetristul meu preferat, Simon. Mi-a luat bagajele, m-a întrebat ce am mai făcut, am început o conversație. Pe drum, am râs cu el, m-a scos afară din mașină pentru ca i-am dat cu ciocolată pe banchetă (din nou), m-a luat înapoi, am cântat împreună, m-a amuzat imitându-l pe Scooby Doo, e un mare fan de-al lui. Discutând, mi-a zis ca am început să prind foarte mult din accent, că deja iubesc Anglia, că devin englezoaică, mai mult mă sâcâia decât vorbea serios. Întotdeauna mă binedispune Simon, chiar dacă sunt atât de obosită încât îmi vine să dorm în picioare, mai ceva ca și chinezii. Ajung înapoi la școală. Și e incredibil. Soare

afară. Și îmi spun în gând : "How amazing is that?" E ultimul trimestru. Și cel mai important. În perioada mai-iunie încep examenele. Examenele astea, plus cele din clasa a 12-a îți asigură un loc la facultate. Sau nu. Așa că, mă gândesc, e un început. Știu că e doar aprilie. Da, un nou început de trimestru. E chiar revigorant. M-am obișnuit cu locul, mi-a trecut perioada de "deprimare", mi-am făcut prieteni mulți, profesorii mă cunosc deja, e din ce în ce mai

bine. Era sâmbătă, deci pot să mă relaxez. Nu e nimeni în școală, toți vin mâine sau săptămâna viitoare. Ce să fac? Hmmm. London it is! Am ajuns la un grătar la directoarea adjunctă acasă, era plin de profesori, secretare, etc. Eram oarecum afară din peisaj, dar a fost interesant. Cel puțin mâncarea era

fantastică. Una din housemistress m-a dus cu mașina până la gară, în centrul orașului. Aveam un sentiment de siguranță, chiar dacă plecam în Londra de una singură, cel puțin acum cunosc anumite chestii. Și apoi m-am gândit că nu poate fi așa de rău. Acum am ocazia să experimentez Londra de una singură, fără să îmi pese de nimic. M-am urcat în tren, am coborât la Liverpool Street station. Incredibil. E atât de ciudat când o vezi în filme, și cum înainte nici nu visam să ajung acolo. Iar acum, stau aici, în mijlocul oamenilor, holbându-mă la panouri. Incredibil. Fug repede, intru în tub, ajung la Marble Arch. Cea mai minunată stradă din Londra? Probabil. Pe Oxford Street e traffic jam non-stop. Shopping, bineînțeles. La Primark se găsesc chestii minunate, pentru doar câteva lire. A few hours later... Ies și de la Primark, hmm, mi-e cam foame. Desigur, M&S sau McDonald's sau... aș putea să îmi cumpăr un hot dog de la tipu' ăla de acolo... Ehh. Aleg ce-i mai aproape. Next? Păi, trebuie să stau undeva jos, să savurez prânzul. Unde altundeva decât în Hyde Park?

E uimitor parcul ăsta. E ca o oază de liniște, în mijlocul aglomerației. Intrând în parc, mai auzi toate zgomotele, toate mașinile. Dar ești liniștit. Știi că nu te mai poate atinge acolo, ești salvat. Mă plimb și mi se pare totul din ce în ce mai frumos. Încerc să îmi dau seama dacă e prima zi cu soare pe care o prind în Londra. Da, este. Oameni care fac jogging, oameni cu bicicletele, oameni cu role, skateboard-uri, tot felul. Oameni care stau pe iarbă, povestesc, mănâncă, dorm, se joacă. În momentul ăsta nu îmi pot imagina ceva mai frumos de atât. Intru în vorbă cu o tipă, stăm vreo jumătate de ora împreună, râdem, pleacă. Deși nu pare, e târziu. Ar trebui să mă îndrept către orașul meu. Deși aș mai sta, și ... cât de mult! Merg eu ce merg, apoi mă așez pe o

bancă. Sunt bătrână, ce să mai zic. "- Da, păi lasă că am să te sun mai târziu atunci." Mă întorc mirată, un tip cu palton, s-a așezat pe aceeași bancă și vorbește română. Ciudat. Nu reacționez. M-a întrebat cât e ceasul, în engleză. Amuzată, îi răspund în română. Buimac, se uită la mine și șoptește un "mulțumesc" fricos. Îi răspund: "Cu plăcere". Intrăm în vorbă, ne plimbăm prin parc, pierdem câteva ore vorbind, fiecare pleacă pe drumul lui. Mi-a plăcut prima zi înapoi aici. Nu m-am agitat cu nimic, am făcut totul încet și liniștit. O zi perfectă. În tub, un tip mă întreabă dacă vreau să ies cu el să bem ceva împreună. Mă întreb: "Oare maică-ta nu te-a învățat să nu abordezi străinii chiar așa?" Îl

refuz frumos, spunându-i: "You already had too much". Pe tren către orașul meu, niște bărbați care probabil au avut "boys night out", cântă, glumesc. Mă gândesc apoi... nu trebuie să fiu eu centrul atenției mereu ca să fiu fericită. Uneori, e bine să te dai un pas înapoi, ca să poți vedea tabloul mai bine. Nu știu de ce am respins locul ăsta la început atât de mult. Adevărul e că e greu fără familie și fără prieteni. E enorm de greu. Dar, pe de altă parte... c'mon, trăiesc aproape de Londra. Who wouldn't want that? E extraordinar. Oamenii sunt atât de diferiți, parcă toți au mai puține griji, parcă aici unii mai știu ce înseamnă să se distreze și să uite de tot. E uimitor. Păcat că nu apreciem ce avem. Ajung înapoi în campus și e liniște peste tot. Mergând, m-a izbit mirosul florilor. Mă uit în jur și mă mir cum de n-am observat că au înflorit copacii. Păsările cântă. Covoare de flori pe câmp. Intru în internat, urc scările, ajung în cameră și mă arunc în pat. "A fost o zi extraordinară de primavară". Și adorm.

Cine sunt și vei fi?

profesor Monica Barșai

Elevii claselor a XII-a se află în pragul terminării liceului. Voi (toți elevii) vă îndreptați către acel moment al vieții, acea cumpană, acea răscruce de drumuri, când nu știți ce cale să alegeți. Așa că m-am gândit să vă împărtășesc experiența mea, să vorbesc despre hotărârea mea de a deveni profesor. Atunci, în zilele alea, eram derutată, știam ce vroiam să fac, dar nu știam încotro să mă îndrept. Aveam multe întrebări și puține răspunsuri. Mi-a fost extrem de greu să iau o decizie în ceea ce privește viața mea pentru că am aveam impresia că aș putea face orice și nu-mi dădeam seama de ceea ce era potrivit pentru propria-mi persoană. Orice om pornește cu un atu în viață, cu acel "ceva" care îl deosebeste de ceilalți, deși se întâmplă că multe persoane nu sunt conștiente de acel "ceva" pe care îl au, dovadă de lipsă de cunoaștere a propriei persoane. Cum ne cunoaștem de fapt? În primul rând, ar trebui să luăm în considerare ceea ce ne place să facem sau nu, apoi ce domenii ne atrag, materiile preferate, cum ne petrecem timpul liber, la ce sunt bun la școală, apreciat, desigur ce materie îmi place. Și așa, "mă descopăr pe mine însumi", cu golurile și cu înclinațiile mele.

Așa am început eu. Nu am fost o persoană care să-și fixeze un țel și să și-l urmeze. Visam la multe lucruri. Îmi plăcea și matematica și româna și limbile străine etc. Mă străduiam ca la toate să fiu cea mai bună, dar, când a trebuit să aleg liceul la care urma să studiez, mi-am dat seama că nu pot să fac o alegere între cele două profile, între real și uman.

Profesia părinților te ajută să te ghidezi în carieră, dar fiecare individ e unic prin felul de a fi, prin aspirații, talente. În cazul meu, părinții au urmat partea reală (tata e economist, mama, asistentă medicală), iar eu nu le-am călcat pe urme. Nu orice se potrivește oricui.

De multe ori m-am înrebat de ce oare? Îi admir mult pentru ceea ce fac, dar cred că nu mi-am regăsit propria personalitate nici în postura de economist (mi se părea prea monotonă și prea plină de cifre), nici în cea de asistentă medicală (viața unui om mi se pare o responsabilitate prea mare).

Prima limba pe care am învățat s-o vorbesc, în familie, a fost maghiara. Apoi am învățat limba română. Am constatat că acest lucru mi-a deschis mintea către învățarea limbilor străine. Rețineam ușor cuvintele și

accentele altor limbi. Astfel m-am hotărât să aleg un profil, la liceu, unde să pot studia limbile străine.

În liceu, de multe ori se întâmpla să-mi ajut colegii și să le explic, cu multă răbdare ceea ce nu înțelegeau și îmi făcea o plăcere extraordinară să împart cunoștințele mele cu ei. Mă bucuram foarte mult când vedeam cum își îmbunătățeau cunoștințele cu ajutorul meu.

Așa am descoperit că îmi plăcea să fiu înconjurată de oameni, îmi plăcea să-i ascult, să-i sfătuiesc și, dacă îmi stătea în putință, să încerc să-i cunosc. Și încet, încet, a început să se contureze viitorul meu.

Am terminat liceul și am continuat să învăț limbile străine, dorindu-mi să ajung profesor. După terminarea facultății, mulți dintre colegii mei au ales să fie traducători, translați, dar eu am ales învățământul. Era ceea ce mă reprezenta și mă reprezintă. Școala este locul unde mă simt utilă și în largul meu, unde pot să interacționez cu elevii, să-i cunosc, să-i îndrum, să le ascult problemele. Căci a fi profesor nu ține doar de materia predată, ci și de viața elevilor, de experiențele lor, de a așeza o cărămidă în formarea unui caracter, a unui om. Poate că zâmbiți, dar asta facem noi profesorii: construim oameni sau, cel puțin, încercăm să facem acest lucru cât mai bine cu putință.

A fi profesor înseamnă pasiune și motivație, interogare a sinelui, dar și răspuns, deschidere către lucruri noi, flexibilitate, inventivitate, originalitate, cercetare. A fi profesor înseamnă să creezi o punte între dictatorul autoritar și amic, dar și muncă în echipă, învățare continuă și răsplată sufletească. Dacă toate acestea vă surâd și vă regăsiți în ele, atunci BINE AȚI VENIT, COLEGI!

RAȚIUNEA DE A FI

Concursul de chimie „OCTAVIAN LARIONESCU”

Omenirea este, în ultimul timp, tot mai mult preocupată de mulțimea substanțelor chimice ce atentează la sănătatea sa. Oamenii de rând sunt îngrijorați de calitatea alimentelor și a produselor folosite zilnic, de efectul pe care acestea îl pot avea asupra vieții lor. Ce este viața? Un fenomen complex, care cuprinde în special o mulțime de reacții chimice simultane, paralele, consecutive în care rolul principal îl au substanțele chimice. Despre substanțele chimice se învață la chimie. Și atunci, nu este cu atât mai absurd și mai greu de înțeles hotărârea factorilor de decizie din educație de a reduce numărul orelor de chimie din școală până când a ajuns o disciplină marginală?

Într-o asemenea situație numai munca profesorilor de chimie, fie la clasă, fie după programul școlar, voluntară și neplătită, face să mai existe elevi care sunt preocupați de tainele acestei discipline.

Profesorii de chimie din Lugoj și zona Lugoj, ale căror rezultate în pregătirea elevilor, de-a lungul anilor, la nivel județean și național, au fost excelente, au considerat că este bine să vină în sprijinul elevilor interesați de chimie prin antrenarea acestora într-un concurs de chimie.

Un asemenea concurs trebuie să poarte un nume. Cu toții au fost de acord ca numele acestui concurs să fie numele fostului profesor de chimie OCTAVIAN LARIONESCU care a lucrat în liceul ce astăzi se numește Colegiul Național „Iulia Hasdeu”. Lugojul și zona au avut (și au) mulți profesori de chimie de mare valoare. De ce Larionescu și nu altul? Argumentele au venit din partea celor care i-au fost elevi, printre care sunt și eu. Sintetic s-ar putea spune așa: Larionescu a rămas ca un simbol al exigenței împinse spre limita de sus, al corectitudinii, al devotamentului față de școală și față de elevi, al dăruirii, un om pentru care nu a existat viață de familie (fiind singur), ci numai școala și elevii săi. Era ascultat și respectat de

către ceilalți profesori din liceu, alcătuind împreună o familie ce avea mare grijă de copiii săi. Am fost elevul profesorului Octavian Larionescu la începutul anilor 1960, când s-a construit noul local al liceului. Lugojul de atunci era un oraș în care nu erau decât câteva blocuri (cele militare de pe str. Timișoarei și cele de pe str. Banatului), nu existau autoturisme pe străzi, ci doar camioane (marca Steagul Roșu, Molotov și Zil), foarte rar trecea venind din altă parte câte un autoturism Volga sau Pobeda. Cum se circula? Pe jos sau cu birja. Birjele aveau două stații principale, una la gară și alta în fața bazarului, o construcție plăcută, în care erau câteva magazine, situată pe locul parcării de lângă biserica Adormirea Maicii Domnului. Apoi s-au introdus două linii de autobuz, linia 1 care circula de la gară pe str. Timișoarei până la abator, adică până la intersecția cu linia ferată și linia 2 de la gară pe str. Făgetului până după Spitalul de neuropsihiatrie infantilă. Așa era Lugojul atunci când eu am fost elevul profesorului Larionescu. Clădirea nouă a liceului a fost terminată într-un singur an, când eram elev în clasa a VIII-a, pe atunci liceală, ea este ridicată pe locul fostei săli de sport a liceului și la construcția ei am fost chemați și noi elevii, mai ales la săparea șanțurilor pentru fundație, șanțuri în care am găsit schelete umane, pentru că pe acel loc a fost mai demult un cimitir. Pe timpul construcției clasa noastră, a VIII-a A, a fost mutată în clădirea actualei Bibliotecii municipale, în care atunci funcționa Poșta. În clasa a IX-a am intrat în noua clădire, în care sălile de clasă aveau parchet dat cu ceară, iar noi eram obligați să ne schimbăm pantofii de stradă cu papuci de casă, având pentru aceasta fiecare un săculeț de pânză etichetat și așezat pe cuier. Profesorul Larionescu era foarte atent cu respectarea acestui lucru, iar elevii nu-și puteau permite să-l încalce, știind cât de grea este chimia și cât de mult conta dacă luai o notă mică. În pericol de a lua notă mică erau și elevii care mergeau la cinematograful la

spectacolele de la ore „târzii”, adică de la orele 18 sau 20, pentru că la cinematograful 23 August, pe primul scaun de la intrarea în sală îți răspundea la salut profesorul Larionescu, iar la această formulă de politețe erai dator cu un răspuns la chimie a doua zi.

Calitățile umane ale profesorului Larionescu se vedeau în atenția pe care o acorda educării noastre. Cu clasele la care a fost diriginte organiza excursii prin țară, deși se deplasa greu, fiind invalid (probabil din război), avea proteză la piciorul stâng și folosea un baston pentru deplasare. Cu alte clase, printre care și cu clasa mea, a făcut deplasări la spectacole de operă la Timișoara. Înainte de spectacol ne explica ce este opera, cum trebuie să te porți la un spectacol de operă, începând de la garderobă și până la aplauze, lucruri pe care alți profesori cuprinși de grijile familiale nu le făceau. De aceea l-am respectat foarte mult pe fostul nostru profesor de chimie. Și acum îmi amintesc aria lui Cavaradossi din opera „Tosca” de Giacomo Puccini, deși nu sunt un mare meloman. La terminarea liceului, în fața casei de pe str. 30 Decembrie, am fost să-i cântăm serenade, s-a bucurat foarte mult și ne-a răspuns respectând eticheta vremii, de fapt ne-a mai învățat ceva, să respectăm obiceiurile și valorile perene. După ce s-a pensionat s-a retras pe plaiurile natale, la Gura Humorului, unde s-a stins din viață, probabil cu gândul la foștii lui elevi, la lecțiile de chimie și la tot ceea ce a făcut pentru cei care i-au fost discipoli la Lugoj. Din aceste câteva aspecte am încercat să creionez un „portret” al profesorului Octavian Larionescu în percepția vremurilor de atunci și să justific alegerea pe care profesorii de chimie din Lugoj și zonă au făcut-o, poate și ca un omagiu adus, mai bine mai târziu decât niciodată, memoriei sale.

Gaudeamus igitur!

(Să ne bucurăm așadar)

Prof. BORCAN GORONICĂ

DECALOGUL FAIR PLAY-ULUI ȘI TOLERANȚEI ÎN SPORT

FAIR -PLAY -UL este expresia englezească prin care se înțelege o atitudine civilizată față de adversar, arbitri și spectatori, de respect, întrecere cinstită, evitarea accidentării adversarului, folosirea

vocabularului civilizat.

Cuvântul englezesc, tradus, înseamnă joc corect, cinstit, dar de la această exprimare concisă s-a trecut treptat la adoptarea unui adevărat cod al bunelor maniere pe terenurile de sport, devenind astfel un cod moral-etic-sportiv universal.

FAIR- PLAY-UL se manifestă prin: acceptarea fără comentarii a deciziilor arbitrilor, exceptând sporturile unde regulamentul autorizează un recurs; voința sportivului de a câștiga, obiectiv, principal și esențial, dar refuzând acceptarea victoriei atunci când este obținută necinstit.

FAIR -PLAY-UL este atitudinea de a fi fondat pe respectul de sine însuși și care cuprinde: onestitate, atitudine fermă și demnă în fața unui comportament neloial; respect față de partener; respect față de adversarul victorios sau invers,

cu conștiința că el este partenerul indispensabil la formarea prieteniei sportive; respect față de arbitru, exprimat printr-un efort constant de a colabora cu el.

FAIR -PLAY-UL implică : modestie în victorie, liniște și calm în înfrângere, generozitate proprie pentru a crea relații umane călduroase și durabile.

FAIR- PLAY-UL permite individului ca:
în societate să-și înfrâneze patimile, slăbiciunile și să impună respect.

1.Așa cum te respecti pe tine să-i respecti și pe cei din jurul tău;
2.Să urmărești mereu cu tărie și credință să crezi o

armonie între trup și suflet;

3.Să încerci să fii vesel și bine dispus pentru că orice stare se transmite;

4.Să te străduiești să-ți păstrezi cumpătul împotriva instinctelor personale;

5.Să lupți din răputeri până în ultima clipă și să nu te supere nereușitele decât dacă sunt rezultatul propriilor tale greșeli;

6.Să fii modest în fața victoriei și să recunoști meritele celor învinși;

7.Să nu lași dezamăgirea, supărarea și ura să-și facă loc atunci când ești învins și să ai demnitatea de a da mâna și a-l recunoaște pe învingător;

8.Să înveți să respecti regulile jocului și ale antrenamentului;

9.Să respecti deciziile arbitrilor;

10.Să respecti coechipierul, adversarul și, nu în ultimul rând, PUBLICUL.

Prof. NICOLAE GEORGETA

Elevii de la Colegiul Național “Iulia Hasdeu” în Italia

Doisprezece elevi de la Colegiul Național “Iulia Hasdeu” Lugoj, împreună cu profesorii Ioan Sîrbu și Horațiu Suciș au participat în perioada 14-21 aprilie 2010 într-un program de schimb cultural, alături de elevii de la școala Istituto Tecnico “Silvio de Pretto” din orașul Schio, Italia. Datorită implicării directorului Lorenzo Gaggino și a profesorilor italieni Graziella Roso și Giovanni Carta de la Istituto Tecnico “Silvio de Pretto”, elevii și profesorii de la Colegiul Național “Iulia Hasdeu”, în cele opt zile ale vizitei, au avut ocazia să participe la ore alături de copii din Schio, să se întâlnească cu autoritățile locale și să viziteze obiective culturale și istorice din orașele Vicența, Veneția (unde au vizitat inclusiv Ghetto Vecchio) și Verona. Cei doisprezece elevi au locuit la familiile elevilor italieni, reușind să lege strânse legături de prietenie, să descopere cultura și civilizația italiană și, astfel, să-și îmbunătățească cunoștințele de limbă italiană pe care le aveau din școală.

Proiectul va continua în toamnă, când elevii și profesorii din Schio vor veni, pentru o săptămână, la Colegiul Național “Iulia Hasdeu” din Lugoj.

Elevii care au participat la acest proiect sunt:

De la Istituto Tecnico “Silvio de Pretto” Schio:

- Bernuzzi Micol
- Casarotto Giulia
- Finozzi Francesco
- Gasparella Giovanni
- Gecchelin Giulia
- Munaretto Luca
- Sartore Fabio
- Cazzola Marco
- Locallo Alessio
- PrettoFrancesca
- Tisato Maria
- Zampieri Luca

De la Colegiul Național “Iulia Hasdeu” Lugoj:

- Adnana Morar
- Roxana Matache
- Paul Borchescu
- Paula Pistrui
- Andreea Bungău
- Alin Popadineț
- Alina Sîngeorzan
- Daian Paulescu
- Cătălin Rotaru
- Valentina Todorescu
- Lorena Lupulescu
- Vlad Popescu

Facem precizarea că toate traduceri din română în italiană și din italiană în română au fost făcute de domnul profesor Ioan Sîrbu.

Mulțumesc pentru tot și toate de tine!

Maria, Luca, Alessio, Francesca, Marco

I believe we have to thank you very much. If one your goal were to bring in Italy a positive image of your Country, it was reached. In this week, we discovered that in Romania there are a lot of beautiful people and also that the boys and the girls are like us. In fact we have noted that we do the same things and we have the same interests, so we had great fun all together. We met a lot of kind, polite and really good guys. We thank you also because you help us to improve our English! English is a very important medium to overcome cultural barriers and make a global word where everyone understands. Without it, is impossible to communicate with the others, and this is one of many causes of conflict between people. Here in Italy we have to understand as soon as possible that the meeting with other cultures can only enrich our. We hope you bring to Romania a beautiful souvenir of Italy. We'll always remember this wonderful week and we look forward to come to your Country. We also have to thank all teachers, because without them this experience would have been impossible. Mulțumesc pentru tot și toate de tine!

Credo che noi dobbiamo ringraziarvi molto. Se uno dei vostri obiettivi era di portare in Italia un'immagine positiva del vostro Paese, è stato raggiunto. In questa settimana. Abbiamo scoperto che in Romania ci sono molte belle persone e anche che i ragazzi e le ragazze sono come noi. Infatti abbiamo notato che noi facciamo le stesse cose e abbiamo gli stessi interessi, perciò ci siamo divertiti molto tutti insieme. Abbiamo incontrato molti ragazzi gentili, educati e veramente bravi. Vi ringraziamo anche perché ci avete aiutato a migliorare il nostro inglese. L'inglese è un mezzo molto importante per superare le barriere culturali e costruire un mondo globale dove tutti si capiscono. Senza ciò, è impossibile comunicare con gli altri, e questa è una delle molte cause di conflitto fra i popoli. Qui in Italia dobbiamo capire prima possibile che l'incontro con le altre culture può solo arricchirci. Speriamo che vi portiate in Romania un bel ricordo dell'Italia. Ricorderemo per sempre

questa fantastica settimana e non vediamo l'ora di venire nel vostro Paese. Ringraziamo anche tutti gli insegnanti, perché senza di loro questa esperienza sarebbe stata impossibile. Grazie di tutto e a tutti voi!

Cred că noi trebuie să vă mulțumim mult. Dacă unul dintre obiectivele voastre era să aduceți în Italia o imagine pozitivă a țării voastre, obiectivul a fost atins. În această săptămână am descoperit că în România sunt multe persoane frumoase și că tinerii sunt ca și noi. Într-adevăr, am putut observa că facem aceleași lucruri, avem aceleași preocupări și, de aceea, ne-am distrat foarte bine împreună. Am întâlnit mulți copii amabili, educați și cu adevărat extraordinari. Vă mulțumim și pentru că ne-ați ajutat să ne îmbunătățim performanțele la engleză. Limba engleză este un mijloc foarte important pentru a depăși barierele culturale și a construi o lume globală în care toți să se înțeleagă. Fără asta ar fi imposibil să comunicăm unii cu alții, și de aceea se și ajunge, de multe ori, la conflicte între popoare. Aici, în Italia, trebuie să înțelegem cât mai repede, că întâlnirea cu alte culturi ne poate doar îmbogăți. Sperăm că voi ați dus în România frumoase amintiri despre Italia. Ne vom aminti întotdeauna de această săptămână fantastică și abia așteptăm să venim la voi în țară. Le mulțumim și tuturor profesorilor, pentru că, fără ei, această experiență nu ar fi fost posibilă. Mulțumesc pentru tot și toate de tine!

Maria, Luca, Alessio, Francesca, Marco

Gândurile Valentinei după Schio,

Todorescu Valentina, clasa a X-a E

Cel mai bun mod de a cunoaște un om și de a intra în viața lui este să locuiești cu acea persoană, să faci lucrurile pe care obișnuiește să le facă, să mănânci tradiționala mâncare ce aparține respectivei familii, să participi la orele de curs din timpul școlii și să petreci împreună cu el/ea timpul liber, observând modalitățile de întâlnire cu prietenii sau persoanele din viața lui/ei.

Ei bine, asta am făcut eu, colegii mei de școală și doi dintre cei mai faini profesori însoțitori, timp de o săptămână. Și, dacă aș ține doar pentru mine această experiență unică, aș fi de-a dreptul egoistă, așa că mi-ar face plăcere să vă împărtășesc câte ceva din frumoasa noastră excursie în Italia.

După o noapte de făcut bagaje, nu m-am trezit cu prea mult entuziasm de a pleca cu avionul (pentru prima dată), într-o țară străină, știind că sunt nevoită să intru în viața unei familii pe care nu am cunoscut-o niciodată, hmm...ciudată senzație, dar am lăsat în urmă toate emoțiile și am plecat cu multă îndrăzneală, curaj și pofta de viață spre necunoscut.

De ce mă temeam eu, adică prima zi, a fost cea mai ușoară: m-am instalat în noua locuință, am cunoscut prietenoasa familie a noii mele gazde, care urma să-mi fie o bună prietenă, și m-am încredințat că o să fie o săptămână perfectă, ceea ce a și fost.

O parte din a doua zi, am petrecut la școala lor, care, spre deosebire de a noastră este imensă, prea bine dotată și cu prea mulți băieți. Acestea sunt câteva din multele remarci pe care le-am făcut cu privire la școala lor.

Vineri: călătoria cu trenul la Vicenza, unde cei mai mulți dintre noi am vrut să primim ceva timp liber pentru a face cumpărături în luxoasele magazine ale orașului. Dar am uitat cu totul de acest lucru când am intrat în Teatrul Olimpico și am rămas absolut fascinată de jocul de lumini și frumusețea aceluia loc misterios.

Ziua următoare a fost destinată ``orașului inundat``, cele mai importante puncte turistice fiind Palatul Dogilor, Piața San Marco și, bineînțeles, primul ghetou al evreilor, loc în care m-am simțit destul de ciudat, după ce am aflat de la dirigu` istoria ce se ascundea acolo. Prin unicitatea ei, Venezia rămâne unul dintre cele mai frumoase orașe ale lumii, cu toate că am fost extrem de dezamăgită că nu am putut a-i savura mirosul dintr-o gondolă...

Ziua de odihnă a fost programată pentru a fi petrecută împreună cu familia înlocuitoare, ceea ce nu s-a întâmplat, cel puțin între elevi. O jumătate dintre noi am petrecut-o împreună la

gazda lui Cătă într-un sat remarcat de prea multă frumusețe, iar cealaltă jumătate s-au distrat cheltuind banii la Bowling.

Și a urmat Verona, unde era să nu mai ajungem după ce am pierdut trenul și am rămas până la prânz în Vicenza...Dar cu multă speranță am reușit să ajungem și în iubitul și preferatul meu oraș, Verona. Acolo am fost la Balconul Julietei și am lăsat pe perete un bilet de dragoste pentru părinți (dacă nu am avut pentru cine...), după care am vizitat Arena, de unde ne-am împrăștiat toți, fiecare agitându-se dintr-un magazin în altul.

Martți, după aproape două ore de engleză în care am cam ațipit (fapt ce mi se întâmplă aproape tot timpul la primele ore), am revenit la viață când am plecat pe un râu să căutăm ciudații pentru experimente la chimie. Și, trebuie să recunosc, că acele ore un fost primele ore din viața mea în care chiar am iubit chimia.

Când m-am trezit din nou miercuri și mi-am dat seama că trebuie să mă întorc la viața mea cotidiană, să las toți prietenii pe care mi i-am făcut și să părăsesc locurile frumoase cu care mă obișnuisem atât de repede, îmi venea să mă ascund sub pat sau undeva prin dulap și să nu mai ies până nu pleacă avionul fără mine. Dar acest lucru era imposibil, trebuia să mă întorc și să las această săptămână să rămână doar una din cele mai frumoase amintiri pe care le am...

Pensieri

Todorescu Valentina, clasa a X-a E

Per conoscere un uomo, il migliore modo è quello di entrare nella sua vita, abitare da lui, fare quello che fa, mangiare quello che mangia, partecipare alle lezioni insieme a lui e passare insieme il tempo libero osservando i suoi amici e le persone che fanno parte della sua vita .

Ecco, questo l'ho fatto io con i miei compagni di scuola e due dei più bravi professori della mia scuola, per una settimana. Se tenessi solo per me quest'unica esperienza sarei un'egoista. Perciò, perché non lo sono, mi fa molto piacere condividere con gli altri le impressioni sulla nostra bella gita in Italia.

Dopo una notte in cui ho preparato i bagagli, mi sono svegliata senza grande entusiasmo, preoccupata del viaggio in aereo (per la prima volta!) in un altro paese, sapendo che sarei stata costretta di entrare nella vita di una famiglia che non avevo mai conosciuto, eh un sentimento abbastanza strano, però ho lasciato indietro le emozioni e sono partita con molto coraggio e gioia verso l'ignoto.

Proprio quello che mi faceva più paura, cioè il primo giorno, è stato il più facile. Mi sono sistemata nel mio nuovo „alloggio”, ho conosciuto la famiglia gentile e amichevole della ragazza che mi ospitava e che è subito diventata la mia amica. Avevo tanta fiducia che mi stava davanti una settimana perfetta, e così lo fu anche.

Una parte del giorno dopo, l'abbiamo passata nella loro scuola, la quale, a differenza della nostra è grande, molto bene attrezzata e con tanti ragazzi. È questo che ho notato sulla loro scuola .

Venerdì - il viaggio in treno a Vicenza. La maggior parte di noi voleva un po' di tempo libero anche per fare delle compere nei lussuosi negozi che abbiamo visto per strada ma ce ne siamo proprio dimenticati di tutto quando siamo entrati al Teatro Olimpico e siamo rimasti affascinati dal gioco delle luci e della bellezza di quel luogo pieno di mistero.

Il giorno dopo abbiamo visitato la Serenissima. I più importanti obiettivi furono il Palazzo Ducale, la Piazza San Marco e il primo Ghetto per gli ebrei, posto in cui ho avuto sentimenti abbastanza strani dopo aver saputo dal coordinatore della mia classe la sua storia. Per la sua unicità Venezia resta una delle più belle città del mondo nonostante io sia rimasta un po' delusa di non averne potuto sentire l'odore da una gondola.

Il giorno di riposo era previsto di

passarlo nelle famiglie dei ragazzi che ci ospitavano. In realtà non è successo così. Una metà degli alunni siamo andati dove alloggiava Cătă, in un paese molto bello e l'altra metà si è divertita spendendo i soldi a Bowling.

Lunedì siamo andati a Verona. Per poco stavamo per non arrivarci dopo aver perso il treno. Così siamo rimasti a Vicenza fino a pranzo. Però, fino alla fine siamo riusciti di arrivarci anche nella mia città preferita e amata. Siamo andati nella casa di Giulietta dove ho lasciato sul muro un biglietto di amore per i miei genitori (se non esiste qualcun altro ...) dopo di che abbiamo visitato l'Arena. Poi ci siamo sparsi nei vari negozi per comprare dei souvenir.

Martedì, dopo due ore di inglese in cui mi sono anche un po' assopita (cosa che mi succede quasi sempre alle prime lezioni) sono tornata alla vita quando siamo partiti per un ruscello a cercare delle cose strane per fare degli esperimenti di chimica. E devo riconoscere che quelle ore sono state le prime della mia vita in cui ho amato la chimica.

Quando mi sono svegliata mercoledì e mi sono resa conto che dovevo ritornare alla mia vita quotidiana, lasciare tutti i nuovi amici e piantare i bei luoghi che ho visto questi giorni, volevo nascondermi sotto il letto o dentro l'armadio e non uscire finché l'aereo non sarebbe partito senza di me. Ma questo era impossibile, dovevo tornare a casa mentre i giorni di questa settimana così speciale rimarranno per sempre tra i miei più bei ricordi.

Alina Sîngeorzan,
clasa a XI-a A

Tuesday, the 20th of April
Dear diary

Last day spent here has just finished...
Tomorrow is time for good-bye, tears, best wishes.

But now, my dear diary... is time for remembering.

These days.

Tomorrow I'll leave home... But what do I take with me? What do I leave here? I've just finished packing my clothes. What's there left to pack? I have to be very careful, I know, not to leave anything behind. (?) I have to tidy up my room, to get all my things, not to leave anything here. Have I packed everything? Have you? What have we left behind?

Have you packed your photos, our special time together, have you packed our jokes, our laughs? our sunny days? Have you packed Verona, Venice, Vicenza, Schio? Is there enough space in your soul for everything? Have you packed your memories from the family, from the house you lived in?

We haven't shared just food and shelter, but we shared everything, laughs and tears, feelings, jokes, good/bad moments, we learnt new things, about their traditions and culture, we learnt/not to accept each other, quite different, still the same.

Looking back for these days... What do we all see? Are we going to miss them? Most probably, yes...

... But we are nothing but travelers, we go places, meet people, they just stay for a while with us and then leave... Some of them are our friends, some remain strangers.

You know, I began packing from the very first day here. I hope we all packed these friendships bounded here and I hope we all left a part of us here.

This is just another week in a million.

This is the week that I will remember like

few in this million.

Goodbye for now,

Tomorrow is a long day...

Măști, 20 aprilie

Dragă jurnalule,

Ultima zi aici se apropie de sfârșit... Măine e timpul salutarilor, al lacrimilor, al îmbrățișărilor.

Dar acum, acum, dragul meu jurnal... e încă vremea amintirilor.

Zilele astea.

Măine o să plec acasă... și ce-o să iau cu mine? Ce-o să las aici? Tocmai am terminat de împachetat. Ce-a mai rămas să pun în bagaje? Trebuie să fiu atentă, să nu uit nimic. Trebuie să-mi strâng cu grijă toate lucrurile din cameră, să nu las nimic aici. Am împachetat totul? Tu? Tu ai împachetat? Ai uitat ceva? Ai lăsat ceva? Ai pus pozele, clipele alea, care ne arată împreună, ai împachetat schemele, răsetele? Ai pus în bagaj Verona, Vicenza, Veneția, Schio? Mai ai loc în suflet să încapă totul? Ai pus amintirile din familiile, din casa unde ai stat?

Da. Pentru că n-am făcut doar să dormim și să mâncăm acolo, împreună. Am împărțit totul, zâmbete și lacrimi, sentimente, glume, am învățat despre tradiții și cultură, am învățat (sau nu) să ne acceptăm unii pe alții, diferiți și totuși asemănători.

Mă uit în urmă, tânjesc după zilele alea... Știu ce-o să văd. O să-mi fie dor, nu? Cel mai probabil, da!

.... Dar nu suntem decât niște călători, trecem prin orașe, întâlnim oameni, care stau un pic cu noi și pleacă... Unii ne sunt prieteni, alții nu vor fi decât niște străini. De fapt, am început să-mi fac bagajul din prima zi. Sper că toți, la fel ca mine, am pus în bagaj prietenia și am lăsat în urmă o parte din noi.

O altă săptămână într-un milion.

Pe care o să mi-o amintesc printre milioane.

La revedere, acum...

Măine e o zi lungă.

Martedì, 20 aprile

Caro diario,

L'ultimo giorno quà sta per finire...

Domani sarà il tempo dei saluti, delle lagrime, degli abbracci.

Ma adesso, adesso, caro mio diario... è ancora il tempo dei ricordi.

Questi giorni.

Domani partirò...

e cosa

porterò

con me?

Cosa lascerò

quà? Ho

appena finito di

preparare i bagagli. Cosa mi è rimasto da mettere nei bagagli? Devo essere molto attenta, per non dimenticare niente. Devo raccogliere con attenzione tutte le robe che ho in camera. Che abbia messo tutto? Ma tu? Tu hai fatto i bagagli? Hai dimenticato qualcosa? Hai lasciato qualcosa?

Hai messo le foto, i momenti in cui siamo stati insieme, hai messo gli scherzi, le risate? Ci hai messo nel bagaglio Vicenza, Venezia, Verona, Schio? Ne hai ancora del posto nel cuore per far entrare tutto? Hai messo i ricordi delle famiglie, della casa in cui sei stata ospite?

Certo. Perché non è che abbiamo soltanto

dormito e mangiato insieme. Abbiamo condiviso tutto, sorrisi e lagrime, sentimenti, scherzi, abbiamo studiato le tradizioni e la cultura, abbiamo imparato ad accettarci così come siamo, diversi e allo stesso tempo simili.

Guardo indietro e ho nostalgia di quei giorni. So già cosa vedrò. Avrò tanta

nostalgia

, vero?

Probabilmente, sì!

...Ma non siamo che dei viaggiatori, passiamo per le città, incontriamo gente, che sta un po' con noi e se ne va... Alcuni sono degli amici, gli altri non sono che degli stranieri.

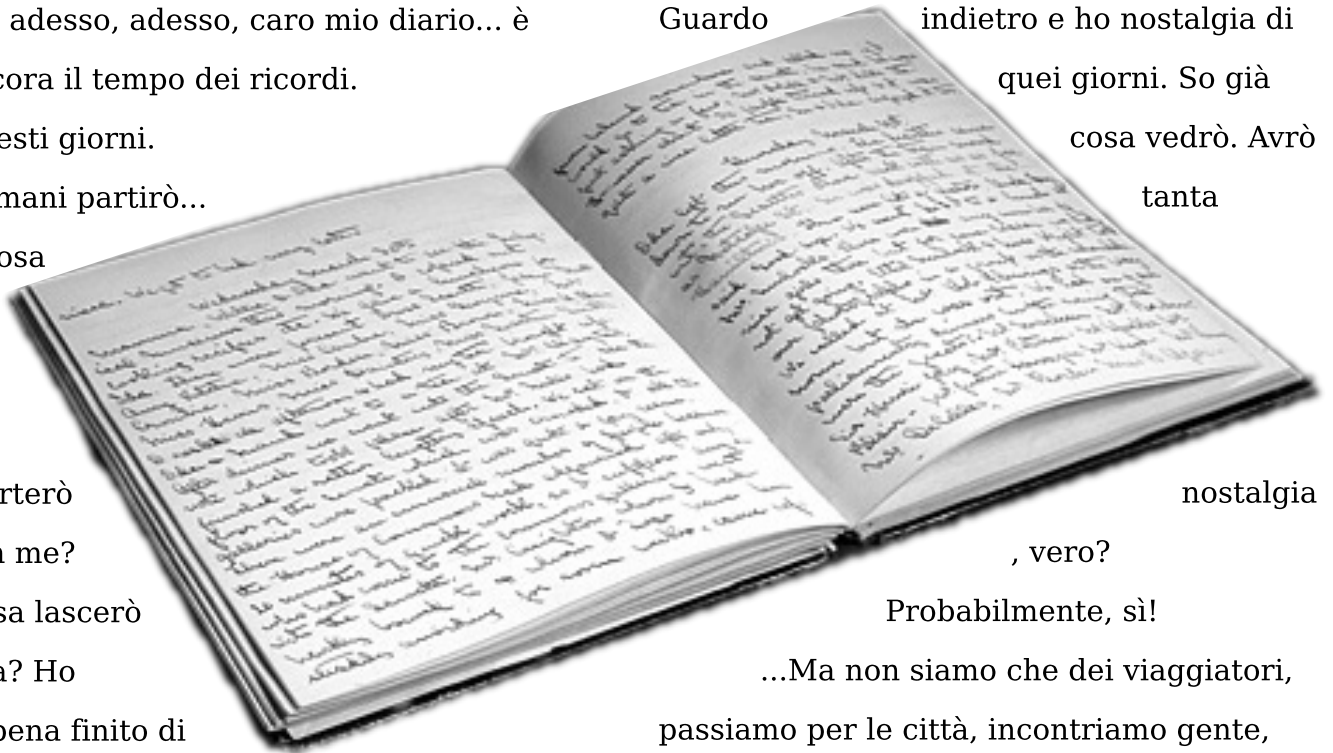
In realtà ho cominciato a prepararmi il bagaglio dal primo giorno. Spero che tutti, come me, ci abbiano messo dentro, nel bagaglio, l'amicizia e che abbiamo lasciato dietro una parte di noi.

Un'altra settimana di un milione.

Che me la ricorderò tra milioni di altre settimane.

Arrivederci per adesso...

Domani sarà un giorno lungo.

UN GEMELLAGGIO DA RICORDARE

Fabio Sartore (3°Bio)

Coinvolgente, gratificante, divertente. Questi sono solo tre dei diversi aggettivi con i quali si può descrivere questa esperienza. Questo scambio culturale inizialmente sembrava interessante ma non molto ben organizzato, ma nel giro di pochi giorni si è rivelato essere particolarmente utile sia dal punto di vista culturale sia da quello umano: per quanto riguarda l'aspetto culturale siamo arrivati a conoscere meglio un nuovo stato, nuove tradizioni e nuove usanze; per l'aspetto umano invece abbiamo conosciuto nuove persone, nuovi amici. In particolare, considerando l'aspetto culturale, lo scambio è stato utile per migliorare il proprio inglese perché una nuova lingua non la si impara tra i banchi, la si impara parlandola, esprimendo ciò che si pensa e sforzandosi di trovare il modo più corretto e naturale per farlo. Ma la cosa più bella di questo gemellaggio non è stata il fatto di migliorare il parlare un'altra lingua, ma l'aver conosciuto nuove persone naturali e simpatiche, generalmente estroverse che non avevano paura di dire quello che pensavano, negativo o

positivo che possa essere stato il loro pensiero! In pochi giorni siamo diventati amici, aiutati dal fatto di aver vissuto e viaggiato insieme per un'intensa ed elettrizzante settimana; abbiamo imparato a conoscerci un po' meglio uscendo insieme tutto il giorno. Durante le mattine, e alcuni pomeriggi, facevamo conoscere loro l'Italia culturale e artistica visitando

città come la famosa Venezia e la soleggiata Verona, monumenti e usanze del Veneto. Invece, la sera e alcuni pomeriggi, facevamo visitare loro l'Italia giovanile, adolescenziale fermandoci in alcuni bar, assistendo ad avvenimenti, come ad esempio un concerto, e andando in altri luoghi di ritrovo frequentati da noi ragazzi italiani... Ok, sta diventando noioso il nostro modo di esprimerci, ma tutto questo è stato tutt'altro che noioso, anzi è stato un pieno di energia (anche se entro fine settimana eravamo più o meno tutti pressoché distrutti a causa delle leggere e rilassanti passeggiate alle quali

eravamo sottoposti quattro giorni su sei e mezzo...). Comunque, durante le gite alle città da noi visitate abbiamo potuto far conoscere la nostra diversa cultura che è anche interessante (se assunta in piccole dosi) sia dal punto di vista artistico che storico.

Nonostante il fatto che ascoltare guide o professori parlare possa essere risultato noioso, i ragazzi erano quasi sempre attenti ed interessati.

Questo perché non capita tutti i giorni di visitare un altro paese, altre città, ma soprattutto è raro vivere a pieno la propria adolescenza come in questa settimana trascorsa tra noi giovani, menti sulla stessa frequenza d'onda che al loro incontro liberano emozioni, vere emozioni che non si possono né sentire né immaginare nel nostro luogo comune chiamato "scuola". Non vedo l'ora di poter rivivere quelle emozioni rivedendo tutti voi, visitando il vostro paese. Dicendo che quest'esperienza è stata positiva non direi il vero perché è stata più che positiva, più che formativa, più che umana! Non esiste un aggettivo con il quale si possa esprimere tutto questo, e probabilmente nemmeno una frase. Nemmeno questa pagina dice tutta la verità, verità che ognuno di noi

porterà dentro sé e che custodirà con gelosia nella sua mente e nel suo cuore per ricordare e provare ancora una volta quelle emozioni che esprimevano curiosità, interesse, divertimento, naturalezza, voglia di vivere, ma anche nostalgia e tristezza per quelle ultime parole: "Ciao, fa buon viaggio, ci rivedremo in ottobre!", parole semplici e

scontate ma, per noi ragazzi, con un significato, un ricordo da portare con sé per tutta la vita! Per tutto questo ringrazio tutti i professori organizzatori e partecipanti, italiani e rumeni, i dirigenti scolastici, le nostre famiglie per la disponibilità, e in particolare voi adolescenti per tutto quello che quest'esperienza ci ha dato e spero abbia dato anche a voi.

Anche se lontani si è sempre vicini, basta solo volerlo!

O ÎNFRĂȚIRE DE CARE NE VOM AMINTI

Fabio Sartore (clasa a XI-a, Bio)

Antrenantă, plăcută, distractivă.

Acestea sunt doar trei dintre multele adjective care ar putea descrie această experiență. Acest schimb cultural încă de la început părea interesant, dar nu foarte bine organizat. Însă, în cursul a doar câteva zile, s-a dovedit a fi deosebit de util, atât din punct de vedere cultural, cât și uman. Sub aspect cultural am cunoscut mai bine o țară nouă, noi tradiții și noi obiceiuri. Din punct de vedere uman, am cunoscut noi persoane și ne-am făcut noi prieteni. În special, vorbind de aspectul cultural, schimbul a fost foarte util pentru a ne îmbunătăți cunoștințele de engleză, deoarece o nouă limbă nu se învață stând în bancă, ci vorbind-o efectiv, exprimând ceea ce gândești și încercând să găsești modul cel mai corect și mai natural de a o face. Dar lucrul cel mai frumos din această înfrățire nu a fost doar îmbunătățirea performanțelor de a vorbi într-o altă limbă, ci acela de fi cunoscut noi persoane, naturale și simpatice, extravertite, care nu se temeau să spună ceea ce gândeau, fie în sens pozitiv, fie negativ. În doar câteva zile am devenit prieteni, ajutați și de faptul că am trăit și călătorit împreună o săptămână intensă și electrizantă; am învățat să ne cunoaștem mai bine ieșind împreună toată ziua. Dimineața și după-masa am cunoscut Italia culturală și artistică, vizitând orașe precum faimoasa Veneție, însoțita Veronă, monumente și obiceiuri din Veneto. În schimb, seara și în unele după-amiezi, le-am arătat și Italia tinerilor, a adolescenților, oprindu-ne în unele baruri, participând la diverse evenimente, concerte și mergând în alte locuri de întâlnire frecventate de noi, copiii italieni.

Ok, poate părea plictisitor modul nostru de a ne exprima, dar toate acestea nu au fost deloc plictisitoare, ba chiar putem vorbi de un preaplin de energie (chiar dacă până la sfârșitul săptămânii eram cu toții mai mult sau mai puțin distruși din cauza „lejerelor” și „relaxantelor” plimbări pe care le-am făcut timp de patru zile din șase și jumătate ...)

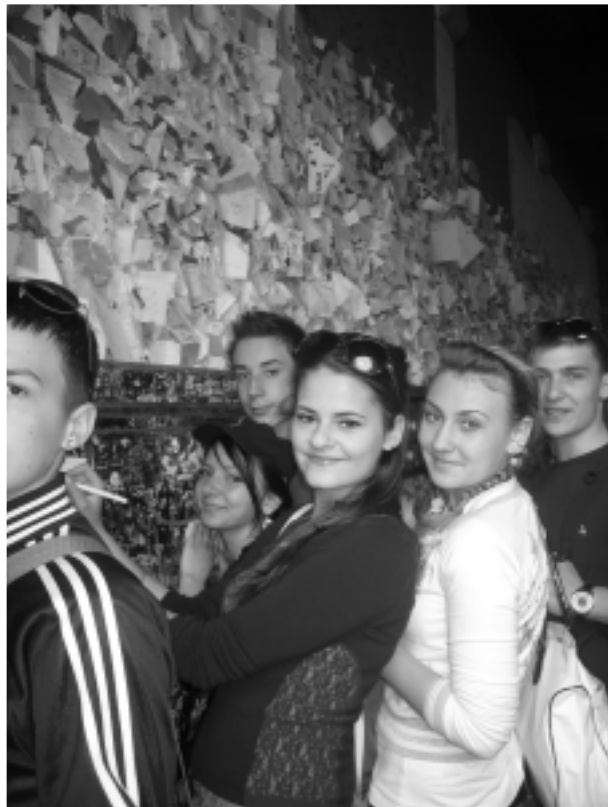
În orice caz, în timpul excursiilor prin orașele vizitate am putut face cunoscută diversitatea culturii noastre care este interesantă (dacă e însușită în doze mici) atât din punct de vedere artistic, cât și istoric.

Deși faptul de a asculta ghizi sau profesori vorbind poate părea plictisitor, eram aproape întotdeauna atenți și interesați.

Asta deoarece nu se întâmplă în fiecare zi să vizitezi o altă țară, alte orașe, dar mai ales se întâmplă rar să trăiești din plin propria adolescență, așa cum a fost în această săptămână petrecută de noi tinerii, minți aflate

pe aceeași frecvență de undă, care întâlnindu-se dau naștere la emoții, emoții adevărate, pe care nu le poți nici simți, nici imagina în locul nostru comun numit „școală”. Abia aștept să pot retrăi acele emoții, să vă revăd, să vizitez țara voastră.

Spunând că această experiență a fost pozitivă, nu aș spune adevărul, deoarece a fost mai mult decât pozitivă, mai mult decât formativă, mai mult decât umană! Nu există un adjectiv cu care să poți exprima toate acestea și probabil nu poți face asta nici măcar într-o singură propoziție. Nici măcar această pagină nu spune tot adevărul, adevăr pe care fiecare dintre noi îl va purta înăuntrul său și pe care îl va păzi cu grijă în mintea sa și în inima sa pentru a-și aminti și retrăi acele emoții ce exprimă curiozitate, interes, distracție, naturalețe, voința de a trăi, dar și nostalgie și tristețe pentru acele ultime cuvinte: „ciao, călătorie plăcută, ne vom revedea în octombrie!”, cuvinte simple și banale, dar, pentru noi, cu o semnificație adâncă, de amintire de purtat cu sine toată viața! Pentru toate acestea le mulțumesc tuturor profesorilor organizatori și participanți, italieni și români, directori, familiilor noastre pentru disponibilitate și, în special vouă, copii, pentru tot ceea ce această experiență ne-a dat și sper că v-a dat și vouă. Chiar dacă suntem departe, suntem mereu aproape. E de ajuns să vrem asta!

Un'esperienza che auguro a tutti

Giulia Casarotto (3°Bio)

Se si prova a cercare su internet il termine "Gemellaggio" i risultati sono moltissimi. Tra le varie esperienze e le varie definizioni di questa parola è impossibile trovare qualcosa di uguale in ogni scambio, infatti, ognuno vive questa opportunità in modo diverso, in modo unico. Quando voi ragazzi siete partiti per tornare nel vostro paese d'origine, noi ragazzi italiani abbiamo tirato le somme di questa esperienza di scambio che per la maggior parte di noi è stata la prima (di una lunga serie si spera). Dalle nostre bocche sono uscite un mare di parole e di aggettivi da attribuire a questa intensa settimana. Non è però facile generalizzare, parlare per tutti di questo scambio, ognuno dovrebbe riportare la propria esperienza per quanto utile, interessante o noiosa possa essere stata, ognuno l'ha vissuta a modo proprio chi più e chi meno intensamente. Le attività e le uscite per integrare i due gruppi di ragazzi non sono mancate, infatti con le uscite a Vicenza, Venezia e Verona abbiamo passato giornate all'insegna del divertimento ma anche della cultura in quanto ognuna delle città prima citate ha una storia caratterizzata da eventi più o meno importanti dei quali voi siete venuti a conoscenza. Abbiamo camminato e fatto molto, tutto senza sosta, senza un attimo di respiro, avremmo voluto fermare il tempo che però continuava a scorrere,

diminuendo così ad ogni minuto le occasioni per stare tutti assieme.

Ogni singola persona di questo gruppo ha messo in valigia e portato con sé tutte le persone conosciute e le cose fatte a tal punto che riguardando le foto e pensando a quello che è stato, un sorriso appare nel viso di tutti, un

sorriso di felicità, di divertimento ma anche di speranza affinché questo sia stato solo l'inizio di una duratura amicizia tra persone che però vivono distanti fra loro.

Mi guardo indietro e ricordando tutte le nostre

avventure, le serate al bar, i pomeriggi al parco o in giro per la città mi chiedo perché non si possa tornare indietro e rivivere un'altra settimana così senza però cambiare niente perché anche solo l'imperfezione di certi momenti ha reso tutto il resto più bello, più vero.

E' stata un'esperienza di vita, che ti fa aprire gli occhi e abbattere i muri che l'uomo costruisce secondo inutili pregiudizi. Non sono ancora stata in Romania, e non vedo l'ora di farlo, ma so per certo che tutti quelli che ho conosciuto sono stati ottime persone alle quali mi sono molto affezionata e che spero di rivedere presto. Se da ora in poi qualcuno mi chiederà se vale o no la pena di fare un'esperienza come questa non posso che rispondere di sì con tutto il cuore, anzi esperienze come queste dovrebbero essere molto più frequenti a livello scolastico perché oltre dal punto di vista umano si può sperimentare il proprio inglese mettendosi in gioco ed imparando dai propri errori. L'unico rammarico che resta, sta nel fatto che alcune persone per indisponibilità di numeri sono state escluse da questa attività, auguro però loro di poter partecipare al prossimo scambio culturale affinché ne possano ricavare insegnamenti e ovviamente affinché si possano divertire come è stato per me.

Se penso al giorno in cui alla fine dell'ora di matematica la professoressa Roso ci introdusse questo argomento sinceramente non mi sembra vero di essere arrivata a questo punto.

L'organizzazione di una cosa che inizialmente sembrava essere vaga è avvenuta molto velocemente per questo desidero personalmente ringraziare tutti i docenti che ci hanno dato questa opportunità. Ringrazio quindi Graziella Roso, Giovanni Carta, i Dirigenti Scolastici e i professori rumeni dei quali, mi scuso ma, non ricordo i nomi, un ringraziamento anche alle famiglie

che si sono rese disponibili mettendosi anche loro in gioco e a tutti i ragazzi che hanno partecipato.

O experiență pe care o doresc tuturor

Giulia Casarotto (clasa a XI-a Biologie)

Dacă încerci să cauți pe internet termenul „înfrățire”, rezultatele sunt foarte multe. Printre diversele experiențe și definiții ale acestui cuvânt e aproape imposibil să găsești ceva comun în toate schimburile, deoarece fiecare trăiește acest lucru în felul său, unul unic.

Când voi, copii, ați plecat înapoi spre țara voastră, noi, copiii italieni am tras concluziile acestei experiențe de schimb școlar, care, pentru cea mai mare parte dintre noi, a fost prima (dintr-o lungă serie sperăm). Din inimile noastre a ieșit o mare de cuvinte și de adjective atribuite acestei săptămâni atât de intense. Nu e însă ușor să generalizezi, să vorbești în numele tuturor despre acest schimb. Fiecare ar trebui să-și prezinte propria experiență, deoarece, oricât de utilă, interesantă sau plictisitoare ar fi fost, fiecare a trăit-o în felul său, unii mai mult, alții mai puțin intens. Activitățile și ieșirile pentru a integra cele două

grupuri de elevi nu au lipsit. Într-adevăr, ieșirile la Vicenza, Venezia și Verona au fost zile de distracție, dar și de cultură, deoarece fiecare dintre aceste orașe are o istorie caracterizată de evenimente mai mult sau mai puțin importante, pe care le-ați putut afla.

Am mers mult și am făcut multe, fără pauză, fără o clipă de respiro. Am fi dorit să oprim timpul, care însă continua să alerge, și, cu fiecare minut care trecea, ocaziile de a fi toți împreună rămâneau mai puține.

Fiecare persoană din acest grup a pus în valiză și a dus cu sine toate persoanele cunoscute și lucrurile făcute, astfel încât, privind acum fotografiile și amintindu-ne ce a fost, un surâs apare pe fețele tuturor, un surâs de fericire, de distracție, dar și de speranță ca toate acestea să fie începutul unei prietenii între noi, chiar dacă suntem la distanță unii de

alții.

Privesc în urmă și, amintindu-mi de toate aventurile noastre, serile de la bar, după-mesele din parcuri sau plimbările prin oraș, mă întreb de ce timpul nu se poate întoarce ca să trăim din nou o săptămână la fel, fără a schimba nimic, întrucât chiar și imperfecțiunea unor momente a făcut totul mai frumos, mai adevărat.

A fost o experiență de viață, care te face să deschizi ochii și să dăruiești zidurile pe care omul le construiește din cauza unor inutile prejudecăți. Nu am fost încă în România, dar abia aștept să vin, pentru că știu cu certitudine că toți cei pe care i-am cunoscut au fost niște persoane deosebite de care m-am legat și pe care sper să le revăd cât mai curând.

Dacă de acum înainte cineva mă va întreba dacă merită sau nu să faci o experiență ca aceasta, nu pot decât să răspund, din toată inima, că da. Cred chiar că experiențe ca aceasta ar trebui să fie mai dese la nivel școlar, pentru că, pe lângă nivelul uman, îți poți valorifica și cunoștințele de engleză, intrând în joc și învățând din propriile erori. Singurul regret care rămâne e faptul că unele persoane

nu au putut participa la această activitate. Le doresc să poată lua parte la următorul schimb cultural, ca să poată trage învățăminte și, desigur, să se poată distra ca și mine.

Dacă mă gândesc la ziua în care, la sfârșitul orei de matematică, dna profesoară Roso ne-a vorbit despre acest lucru, sincer, mi se pare de necrezut că am ajuns în acest punct.

Organizarea unui lucru care la început părea foarte vag s-a făcut foarte repede și pentru

asta doresc să le mulțumesc personal tuturor profesorilor care ne-au oferit această posibilitate. Le mulțumesc doamnei profesoare Graziella Roso, domnului profesor Giovanni Carta, domnilor directori și profesorilor români, al căror nume, îmi cer scuze, nu mi-l amintesc. Mulțumiri și familiilor care s-au implicat și tuturor copiilor care au participat la proiect.

CUM NE-AM DUS NOI LA SCHIO (ȘI ERA SĂ NU MAI VENIM)

Alina Sîngeorzan, clasa a XI-a A

Primul de acest fel pentru școala noastră, schimbul cultural cu liceul "Istituto Tecnico Silvo di Preto" din orașul Schio din nordul Italiei, va rămâne cu siguranță în istoria scrisă a liceului, dar mai ales în amintirea celor care au participat la el, elevi și profesori, de la cele două școli. Astfel, prima realizare în cadrul parteneriatului internațional a fost acest schimb de experiență, prin care 12 elevi : Morar Adnana, Popescu Vlad, Matache Roxana,

Lupulescu Lorena, Pistrui Paula, Borchescu Paul, Popadineț Alin, Rotariu Cătălin, Paulescu Daiana, Toderescu

Valentina, Sîngeorzan Alina și Bungău Andreea, însoțiți de domnii profesori Suciu Horațiu și Sîrbu Ioan ["Giovanni" :)] , au locuit cu 12 elevi și doi profesori italieni.

Am învățat, am mâncat, am râs, am plâns (serios), am simțit, am trăit practic pentru o săptămână într-un mod atât de altfel, și totuși același.

Astfel că, zilele petrecute acolo au fost pline din punct de vedere al programului, pline de activități noi, la școală, excursii, drumeții, plimbări, jocuri, râsete.

COME SIAMO ANDATI A SCHIO (E QUASI QUASI STAVAMO PER NON TORNARCI A CASA)

Alina Sîngeorzan, clasa a XI-a A

Il primo di questo genere per la nostra scuola, lo scambio culturale con l'ITIS "Silvio De Pretto" di Schio, del Nord Italia rimarrà sicuramente nella storia del nostro liceo e specialmente nella memoria dei ragazzi e dei docenti delle due scuole che ci hanno partecipato. Così, la prima riuscita del partenariato internazionale è stato questo scambio in cui 12 studenti:

Morar Adnana, Popescu Vlad, Matache

Roxana, Lupulescu Lorena, Pistrui Paula, Borchescu Paul, Popadineț Alin, Rotariu Cătălin, Paulescu Daina, Toderescu Valentina, Sîngeorzan Alina și Bungău Andreea,

accompagnati dai professori Horațiu Suciu e Ioan Sîrbu ("Giovanni") sono stati ospitati da 12 studenti e due docenti italiani .

Abbiamo studiato insieme, abbiamo mangiato, riso, pianto (sul serio), abbiamo provato sensazioni speciali , abbiamo vissuto praticamente una settimana in un modo così diverso.

I giorni passati in Italia furono così pieni dal punto di vista del programma, pieni di varie e nuove attività, a scuola, gite, passeggiate, giochi, scherzi, risate.

În toamnă așteptăm vizita gazdelor noastre de acolo, suntem toți bucuroși că am putut participa și sperăm că și ei se vor simți la fel de bine la noi.

Așa cum spuneam, fiecare din noi am simțit altfel această experiență:
Adnana : "Italia mi-a întipărit în jurnalul vieții o săptămână minunată, brodată cu excursiile la Veneția, Verona și Vicența. De asemenea, am legat prietenii și am aflat lucruri interesante ce deosebesc România de Italia, în special cultura. Pentru mine, Italia reprezintă o țară cu adevărat frumoasă."

Am ajuns acolo miercuri, în timpul serii. În prima zi, joi, după deschiderea oficială a acestui schimb de experiență, în cadrul căreia am încercat să ne cunoaștem mai bine, am vizitat școala colegilor noștri. Apoi, împreună cu colegii noștri de la Colegiul Național « Coriolan Brediceanu », care se aflau în delegație la altă școală din oraș, am vizitat primăria, unde am fost primiți foarte frumos, iar apoi orașul. A doua zi, vineri, ni s-a făcut cunoștință cu Vicența, « cita belisima », care pe mine personal m-a impresionat. După ce am urcat Monte Berico și am vizitat domul catolic, am vizitat Teatrul Olimpic și Pinacoteca – un cunoscut muzeu de artă, nelipsită fiind plimbarea pe străzile orașului. Cea de-a treia zi, sâmbătă, a fost una din cele mai frumoase, deoarece am vizitat ... Veneția ! [no comment], iar seara am mers toți împreună la un concert, într-o localitate învecinată orașului Schio. Duminică am petrecut-o în familie, iar seara am jucat împreună

bowling. Luni am vizitat Verona, care de cei mai mulți dintre noi a fost catalogată ca cel mai frumos oraș vizitat. Să fie Romeo și Julieta cauza ? Marți am participat la cursuri, la școală, am avut lucrare practică la bio-chimie, un lucru nou și

foarte interesant pentru noi. Seara am urmărit stelele, diferite corpuri cerești și planete ca Marte, Saturn și satelitul natural al Pământului – Luna, la observatorul din Assagio. Miercuri... fost ziua în care ne-am luat rămas bun, am schimbat ultimele opinii, impresii referitoare la săptămâna petrecută acolo. Desigur, ne-am despărțit greu de prietenii noștri. Din fericire, zborul nostru nu a fost anulat, singurul din aeroportul din Treviso, și astfel am ajuns cu bine acasă.

Siamo arrivati mercoledì sera. Il primo giorno, giovedì, dopo l'inaugurazione ufficiale di questo scambio, in cui abbiamo cercato di conoscerci meglio, abbiamo visitato la scuola dei nostri compagni italiani. Poi, insieme ai compagni del C.N. "C .Brediceanu" di Lugoj, che visitavano un'altra scuola di Schio, siamo andati in Comune dove siamo stati accolti molto bene e poi abbiamo visitato la città. Il giorno dopo, venerdì, abbiamo visitato Vicenza, "città bellissima" che mi ha impressionato. Dopo esser saliti sul Monte Berico, dove abbiamo visto il Duomo, siamo andati al Teatro Olimpico e alla Pinacoteca, poi per un'ora siamo stati liberi di camminare per la città.

Il terzo giorno, sabato, è stato uno dei più belli, dato che abbiamo visitato... Venezia! [no comment] poi, la sera siamo andati tutti insieme ad un concerto in un paese vicino a Schio. La domenica l'abbiamo passata in famiglia e la sera a bowling. Lunedì abbiamo visitato Verona, la quale, quasi per tutti, è stata la più bella città che abbiamo visitato. Che siano stati Romeo e Giulietta il motivo? Martedì abbiamo partecipato

ai corsi, a scuola, ad un lavoro pratico in bio-chimica, una cosa nuova e molto interessante per noi. La sera abbiamo guardato le stelle, vari corpi celesti e pianeti come Marte, Saturn e il satellite naturale della Terra – la Luna, all'Osservatorio di Asiago.

Mercoledì, il giorno della partenza, abbiamo scambiato le ultime opinioni e impressioni sulla settimana passata insieme. Certamente, ci siamo separati difficilmente dai nostri amici. Per fortuna, il volo del nostro aereo non era cancellato, era l'unico sull'aeroporto di Treviso e così siamo arrivati senza problemi a casa.

Alin : "Am o părere foarte bună despre această experiență. Persoanele care ne-au găzduit au fost foarte primitoare, călduroase și deschise. Nu mă așteptam la o așa primire, din cauza faptului că avem o reputație prost clădită, ca români, în Italia. Îmi doresc ca, atunci când prietenii noștri din Italia vor veni aici, să le arătăm că avem o țară frumoasă. Per total a fost o experiență de neuitat !"

Paul : " Pentru mine a fost o experiență de neuitat. Am legat noi prietenii și am cunoscut mulți oameni. Mi-am dat seama că poți să treci peste granițe, prejudecăți, aparențe pentru a comunica și a te bucura de persoanele din jurul tău."

Daian : "Săptămâna petrecută în Italia a fost o experiență de care îmi voi aduce aminte tot timpul."

Lorena : " A fost o săptămână extraordinară. Nu mă așteptam să fie atât de frumos. Deși am mai fost de două ori în Italia, nu știu de ce, de data aceasta mi-a plăcut cel mai mult. Mi-am făcut foarte mulți prieteni, am învățat foarte multe lucruri noi și am cunoscut un alt stil de viață. M-am simțit minunat în Schio, însă m-a cuprins dorul de casă...)"

Paula : " Dacă aş avea ocazia să mă întorc chiar acum în Italia, nu aş ezita și aş pleca fără să stau pe gânduri. E cu totul diferit de România. Am fost impresionată de orașele pe care le-am vizitat :

Schio,
Vicenza,
Verona și
Veneția, de
toate
obiectivele
turistice
vizitate. A
fost
extraordinar
și, sincer,

abia aștept să vină noii noștri prieteni la noi în vizită!"

Roxana : " După o săptămână de vizite și multă alergătură am rămas cu o impresie foarte frumoasă. Italia merită vizitată."

Vlad : " A fost o săptămână de neuitat, în care am văzut locuri foarte frumoase și am cunoscut oameni care m-au impresionat."

Alina : " Ce ar mai fi de spus... Am luat în bagaj tot! Locurile, prietenii, lucrurile noi învățate, entuziasmul nostru, zâmbetele celorlalți, familia "mea" amuzantă, toate micile detalii care mă fac să spun « A fost frumos! Când ne întoarcem ? »

În autunno aspettiamo l'arrivo dei nostri amici italiani, siamo contenti di aver potuto partecipare a questo scambio e speriamo che anche loro si troveranno bene da noi .

Come dicevo, ognuno ha vissuto in modo diverso questa esperienza. Vediamo le opinioni di alcuni dei nostri ragazzi:

Adnana: "L'Italia ha stampato nel diario della mia vita una settimana stupenda , ornata con le gite a Venezia, Verona e Vicenza. E poi abbiamo fatto amicizie, abbiamo scoperto cose interessanti sull'Italia, dal punto di vista culturale. Per me, l'Italia è un paese davvero molto bello."

Alin: "Secondo me, è stata una bellissima esperienza questa. Le persone che ci hanno ospitati sono state accoglienti, aperte, molto calde. Non mi aspettavo di essere accolti così, dato che abbiamo un'immagine non molto buona, noi, i rumeni, in Italia. Spero che, allorquando verranno i nostri amici italiani da noi, potremo farli vedere che abbiamo un paese molto bello. È stata un'esperienza indimenticabile!"

Paul: "Per me è stata un'esperienza da non dimenticare. Abbiamo trovato nuovi amici, abbiamo conosciuto nuova gente. Mi sono reso conto che si può andare oltre i confini, i pregiudizi, le apparenze e accontentarti delle persone che ti stanno accanto."

Daian: "La settimana passata in Italia è stata un'esperienza che me la ricorderò per tutta la vita."

Lorena: "È stata una settimana stupenda. Non mi aspettavo che fosse così bello. Benché sia stata già due volte in Italia, non lo so perché, stavolta mi è piaciuto di più. Ho conosciuto tanti amici, ho imparato molte cose nuove, ho scoperto un altro stile di vita. Mi sono trovata benissimo

a Schio, però alla fine avevo nostalgia di casa mia. "

Paula: "Se avessi l'occasione di tornare proprio adesso in Italia partirei senza pensarci tanto. È molto

diversa dalla Romania. Sono stata impressionata dalle città che abbiamo visitato: Schio, Vicenza, Verona e Venezia, da tutto quello che abbiamo visto. È stato stupendo e, sinceramente, non vedo l'ora che vengano i nostri nuovi amici da noi!"

Roxana: "Dopo una settimana di visite e correre qua e là sono molto impressionata. L'Italia è da vedere."

Vlad: "È stata una settimana da non dimenticare. Ho visto dei posti bellissimi, ho conosciuto gente che mi ha impressionato."

Alina: "Cosa dire ancora... Ho messo nei bagagli tutto! I luoghi, gli amici, le nuove cose imparate, il nostro entusiasmo, i sorrisi degli altri, la "mia" famiglia simpatica, tutti i piccoli particolari che mi fanno dire: «È stato così bello 1 Quando torniamo? »"

- CHAPTER 7 -

PREMONITIONS

WHAT HAPPENED?...
HOW LONG HAVE I...
THE VILLAGE! I
MUST GO BACK!

